

#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

2

Jack Canfield
Mark Victor Hansen

Condensed

Chicken
Soup
for the Soul®

CHIA SẺ TÂM HỒN
VÀ QUÀ TẶNG
CỦA SỐNG

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HCM

The Power of the Stories

It takes only one story to...

*Inspire a new day
Create a bond
Alter a path
Heal a heart
Mend a rift
Rescue a soul
Transform a relationship
Live a dream
Save a life.*

One story can change your life.

Sức mạnh những câu chuyện

Đôi khi chỉ cần một câu chuyện để...

*Truyền cảm hứng một ngày mới
Xây dựng mối thân tình
Thay đổi một hướng đi
Chữa lành một trái tim
Hàn gắn một vết rạn vỡ
Sống dậy một tâm hồn
Chuyển biến một mối quan hệ
Nuôi dưỡng một ước mơ
Cứu một cuộc đời.*

Một câu chuyện có thể làm thay đổi cuộc đời bạn.

“Mỗi câu chuyện là một thông điệp có thể hàn gắn vết thương, làm thay đổi suy nghĩ, tâm hồn và đôi khi, cả cuộc đời bạn. Chúng tôi thật sự tin rằng những câu chuyện này sẽ làm nên điều khác biệt, mang lại nguồn cảm hứng vô tận cho bạn, vì chính cuộc sống tinh thần của chúng tôi cũng tốt hơn sau mỗi lần đọc một câu chuyện hay. Một khi đã được truyền cảm hứng, bạn đều có thể đem đến những điều tốt đẹp cho bản thân mình và những người xung quanh.”

**Jack Canfield & Mark
Victor Hansen**

Cùng bạn đọc

Sau khi thực hiện các tập Hạt Giống Tâm Hồn và những cuốn sách chia sẻ về cuộc sống, First News đã nhận được sự đón nhận và đồng cảm sâu sắc của đông đảo bạn đọc khắp nơi. Chúng tôi nhận ra rằng sự chia sẻ về tâm hồn là một điều thực sự ý nghĩa trong cuộc sống hiện nay, giúp chúng ta vượt qua những nỗi buồn, những thất vọng để hướng đến một ngày mai tươi đẹp hơn với những ước mơ, hoài bão của mình và cảm nhận cuộc sống trọn vẹn hơn.

Trên tinh thần đó, First News tiếp tục giới thiệu đến các bạn những câu chuyện hay được chọn lọc từ bộ sách *Chicken Soup for the Soul* nổi tiếng của hai tác giả Jack Canfield và Mark Victor Hansen.

Đây là lần đầu tiên bộ sách *Chicken Soup for the Soul* được trình bày dưới dạng song ngữ để bạn đọc có thể cảm nhận được ý nghĩa câu chuyện bằng cả hai ngôn ngữ. Việc chuyển tải trọn vẹn và chính xác ý nghĩa sâu sắc của những câu chuyện theo nguyên bản tiếng Anh là một cố gắng lớn của chúng tôi. Rất mong nhận được những ý kiến đóng góp của bạn đọc để những tập sách tiếp theo của chúng tôi hoàn thiện hơn.

Mong rằng cuốn sách này sẽ là người bạn đồng hành với bạn trong cuộc sống.

- First News

“Thân tặng tất cả những người đang trăn trở, đang vượt qua những khó khăn, thử thách tinh thần và luôn giữ vững niềm tin để tìm được hạnh phúc cuộc sống, để đạt được ước mơ của mình.”

- First News

Về tác giả và sự ra đời của Chicken Soup for the Soul

Jack Canfield là một diễn thuyết gia nổi tiếng người Mỹ, tốt nghiệp Đại học Harvard, nhận bằng cao học của Đại học Massachusetts và học vị tiến sĩ của Đại học Santa Monica. Với kiến thức sâu rộng, cách nói chuyện thuyết phục và lôi cuốn, ông đã giúp rất nhiều người khám phá sức mạnh bản thân để theo đuổi và thực hiện ước mơ của mình. Trong suốt 25 năm qua, ông đã thực hiện nhiều buổi nói chuyện với những tập đoàn lớn như: Virgin Records, Sony Pictures, Merrill Lynch, Federal Express, Sonic Burger, Income Builders International...

Mark Victor Hansen cũng là một diễn thuyết gia rất tâm huyết. Ông đã thực hiện hơn 4 ngàn buổi nói chuyện cho hơn 2 triệu thính giả ở 32 quốc gia về những đề tài liên quan đến cuộc sống, tìm kiếm sức mạnh tinh thần và phát triển nội tâm, chiến lược kinh doanh và hiệu quả trong công việc. Ông nhiều lần được mời nói chuyện trên các đài truyền hình và phát thanh nổi tiếng như: ABC, CBS, PBS, CNN... và hiện đang là một trong những nhân vật được khán thính giả yêu thích nhất.

SỰ RA ĐỜI CỦA “CHICKEN SOUP FOR THE SOUL”:

Trong những buổi diễn thuyết của mình, Jack Canfield và Mark Victor Hansen thường tiếp cận với thính giả bằng những câu chuyện có thật, xúc động và ý nghĩa, có tác dụng động viên tinh thần, giúp mọi người có thể cảm nhận sâu sắc được những ý tưởng và tinh thần của buổi nói chuyện.

Sau những lần như vậy, thính giả ở khắp mọi nơi mong muốn được đọc và lưu giữ những câu chuyện thú vị ấy. Một số người đề nghị Jack và Mark tập hợp những câu chuyện thành một quyển sách. Đến năm 1990, họ mới bắt tay vào thực hiện ý tưởng này. Nhưng việc chuyển những câu chuyện kể thành một quyển sách không đơn giản như họ từng nghĩ. Hai người gặp rất nhiều khó khăn, nhất là trong quá trình biên tập các bài viết. Sau 3 năm làm việc miệt mài, cả hai chỉ mới tổng hợp được 68 câu chuyện, còn quá ít so với con

số 101 câu chuyện - con số mà họ tin là sẽ tạo nên dấu ấn cho sự thành công của một quyển sách.

Jack và Mark quyết định tìm đến các nhà diễn thuyết khác để thu thập thêm câu chuyện bổ sung vào quyển sách. Cách này giúp cả hai đã có được nhiều câu chuyện hay và cảm động từ những con người bình thường nhưng có thể vượt lên làm được điều phi thường.

Một lần nữa, Jack và Mark tiếp tục nhờ 40 nhà diễn thuyết chuyên nghiệp khác đọc và thẩm định từng câu chuyện, và cho thang điểm từ 1 đến 10 về tính chân thực, gây xúc động và có giá trị động viên tinh thần. Sau cùng, 101 câu chuyện có điểm cao nhất đã được tuyển chọn.

Thế nhưng quyển sách này vẫn chưa có tên. Cả hai sớm nhận thấy rằng chính tên quyển sách góp phần rất lớn vào sự thu hút bạn đọc. Jack nhớ lại những lần bị ốm, ông thường được ăn xúp gà do mẹ nấu. Mẹ Jack nói loại xúp này có thể giúp phục hồi sức khỏe cho những người đang đau yếu. Một ý tưởng bừng sáng trong Jack. Quyển sách này cũng có tác dụng chữa lành những bệnh, không phải cho cơ thể như xúp gà đơn thuần mà cho tâm hồn con người. Tên sách "*Chicken Soup for the Soul*" ra đời từ đó và nhanh chóng trở nên nổi tiếng khắp thế giới.

KHÔNG TỪ BỎ ƯỚC MƠ

Để quyển sách đến được với mọi người, việc đầu tiên là phải thuyết phục một Nhà Xuất Bản đồng ý in.

Nhà xuất bản đầu tiên đọc xong và ghi nắn nót trên bản thảo: "*Gửi trả. Không hợp tác! Đề tài quá bình thường*".

Nhà xuất bản thứ hai trả lời "*Không có ý tưởng gì lạ cả, những chuyện này ai mà chẳng biết, ai mà chẳng trải qua những chuyện tương tự như vậy*".

Nhà xuất bản thứ ba nhận xét: "*Sức bán hạn chế - sách này chỉ dành cho những người thần kinh có vấn đề*."

Nhà xuất bản thứ ba mươi cũng vậy. Kết quả tệ hại này nằm ngoài dự kiến và sức tưởng tượng của hai người. Jack và Mark đã phải chịu đựng đến 33 lần từ chối trong 3 năm đi khắp nơi gửi bản thảo chứ không phải chỉ trong

vài ba tháng như dự kiến. Có những lúc tưởng chừng như đã bỏ cuộc nhưng họ vẫn cố gắng vượt qua và quyết tâm kiên trì đến cùng.

Năm 1992, Jack và Mark tham dự Hội thảo Nghiệp đoàn Bán sách Hoa Kỳ (American Booksellers' Association Convention). Tại đây, hai người đi từ gian hàng này đến gian hàng khác, trò chuyện với các biên tập viên, và chia sẻ quan điểm của họ về những giá trị tinh thần sâu sắc mà quyển sách này sẽ mang lại. Hai người nhấn mạnh rằng những câu chuyện trong quyển sách sẽ giúp mọi người rộng mở trái tim, nhận thức được những giá trị tinh thần và duy trì lòng can đảm để theo đuổi ước mơ, khát vọng của mình. Sau đó, bản thảo đã được gửi đến Peter Vegso, Chủ tịch Tập đoàn Xuất bản Health Communications. May mắn thay Peter Vegso sớm nhận ra giá trị tiềm ẩn của quyển sách và đồng ý xuất bản ngay.

Trải qua chặng đường gian nan, đến ngày 28/6/1993, quyển “*Chicken Soup for the Soul*” đầu tiên đã ra đời và trở thành món quà mừng Giáng Sinh và Năm Mới được yêu thích nhất lúc bấy giờ. Những ai mua một quyển sách đều quay lại mua thêm nhiều quyển nữa để làm quà tặng người thân và bạn bè. Khắp nơi ai cũng nói về quyển sách của "một loại xúp kỳ diệu cho tâm hồn". Mọi người kể lại cho nhau nghe những câu chuyện trong sách mỗi khi ai đó có vấn đề tương tự. Quyển sách đã thật sự tạo nên một cơn sốt và hiện tượng trong ngành xuất bản.

CHINH PHỤC THẾ GIỚI

Đến tháng 9 năm 1994, “*Chicken Soup for the Soul*” đã nằm trong danh sách sách bán chạy nhất theo bình chọn của thời báo *New York Times*, *The Washington Post*, *Publishers Weekly*, *USA Today* và thêm 5 tờ báo có uy tín của Canada.

Đầu năm 1995, “*Chicken Soup for the Soul*” đạt giải thưởng ABBY (American Bestseller's Book of the Year) - một giải thưởng có danh tiếng, được bình chọn bởi khách hàng của các hệ thống phát hành sách toàn nước Mỹ.

Cuối năm 1995, “*Chicken Soup for the Soul*” tiếp tục nhận giải thưởng “*Quyển sách trong năm - Book of the Year*” do tạp chí *Body, Mind & Soul* bình chọn.

Năm 1996, bộ sách “*Chicken Soup for the Soul*” đã được American Family Institute trao giải thưởng “*Non-Fiction Literacy Award*”. Riêng quyển “*Condensed Chicken Soup for the Soul*” và “*A Cup of Chicken Soup for the Soul*” được trao giải “*Story Teller World Award*” cho bộ tuyển chọn những câu chuyện hay nhất được độc giả bình chọn.

Trong hai năm 1997 và 1998, Jack Canfield và Mark Victor Hansen đã liên tục giữ vị trí “*Tác Giả Có Sách Bán Chạy Nhất Trong Năm - The Best-Selling Authors of the Year*”.

Và vào ngày 24/5/1998, Jack và Mark đã được ghi tên vào bộ sách kỷ lục thế giới Guinness là tác giả được yêu thích nhất có cùng lúc 7 tựa sách trong bộ “*Chicken Soup for the Soul*” được thời báo New York Times bình chọn là những sách bán chạy nhất.

Ngày nay, bất cứ ai cũng biết đến cái tên “*Chicken Soup for the Soul*”. Mọi người chuyền tay nhau, gửi e-mail, kể cho nhau và bình luận những câu chuyện trích từ bộ sách này. Và “*Chicken Soup for the Soul*” đã trở thành một thương hiệu lớn có giá trị không chỉ về mặt thương mại mà còn ở tính nhân văn cao đẹp. Ở Mỹ, người ta gọi nó là “**A Billion Dollar Brand**” (Thương hiệu trị giá hàng tỉ đô la). Thông qua những câu chuyện trong bộ sách này, bạn có thể tìm lại chính mình, có thêm niềm tin, nghị lực để thực hiện những ước mơ, khát vọng, biết chia sẻ và đồng cảm với nỗi đau của những người xung quanh, tìm lại được những giá trị đích thực của cuộc sống. Đó chính là điều giúp bộ sách “*Chicken Soup for the Soul*” tồn tại mãi với thời gian và trong lòng mọi người.

“CHICKEN SOUP FOR THE SOUL” CÁI TÊN THÂN QUEN VỚI TẤT CẢ MỌI NGƯỜI - MỘT THƯƠNG HIỆU TRỊ GIÁ HÀNG TỈ ĐÔ LA

Số lượng sách đã bán:

85 triệu bản

Được dịch sang:

37 ngôn ngữ (Việt Nam là ngôn ngữ thứ 38)

Số tiền ủng hộ từ thiện:

hơn 8,5 tỉ đô la

Số tựa sách bán chạy nhất theo bình chọn của New York Times:

11 tựa sách

Thời gian liên tục giữ vị trí sách bán chạy nhất theo thống kê của New York Times:

10 năm

Số tựa sách dịch sang tiếng Tây Ban Nha trên thị trường Bắc Mỹ:

16 tựa sách

Sách dành cho thanh thiếu niên:

12 tựa sách

Số lượng độc giả được truyền cảm hứng từ bộ sách:

KHÔNG THỂ ĐẾM ĐƯỢC

***

Life is a grindstone, and whether it **grinds you down** or **polishes you up** is for you and you alone to decide.

- Cavett Robert

Cuộc đời tựa như viên đá chính bạn là người quyết định để viên đá ấy **bám rong rêu** hay trở thành **một viên ngọc sáng**

- Cavett Robert

A Matter Of Attitude

Thái độ sống

The optimist sees opportunity in every danger; The pessimist sees danger in every opportunity.

- Winston Churchill

Người lạc quan luôn nhìn thấy cơ hội trong mọi hiểm nguy; còn kẻ bi quan luôn nhìn thấy hiểm nguy trong mọi cơ hội.

- Winston Churchill

Good news

Robert De Vincenzo, the great Argentine golfer, once won a tournament and, after receiving the check and smiling for the cameras, he went to the clubhouse and prepared to leave. Some time later, he walked alone to his car in the parking lot and was approached by a young woman. She congratulated him on his victory and then told him that her child was seriously ill and near death. She did not know how she could pay the doctor's bills and hospital expenses.

De Vincenzo was touched by her story, and he took out a pen and endorsed his winning check for payment to the woman. "Make some good days for the baby," he said as he pressed the check into her hand.

The next week, he was having lunch in a country club when a Professional Golf Association official came to his table. "Some of the boys in the parking lot last week told me you met a young woman there after you won that tournament." De Vincenzo nodded. "Well," said the official, "I have news for you. She's a phony. She has no sick baby. She's not even married. She fleeced you, my friend."

"You mean there is no baby who is dying?" said De Vincenzo.

"That's right," said the official.

"That's the best news I've heard all week," De Vincenzo said.

- The Best of Bits & Pieces

Two men look out through the same bars:

One sees the mud, and one the stars.

- Frederick Langbridge

Tin tốt lành

Robert De Vincenzo là một vận động viên đánh gôn xuất sắc người Ac-hen-ti-na. Lần nọ, anh đăng quang trong một giải đấu. Khi nhận chi phiếu tiền thưởng xong và chụp hình lưu niệm với báo chí, anh trở lại tòa nhà câu lạc bộ để chuẩn bị ra về. Lát sau, khi anh đang một mình đi ra bãi đậu xe thì một phụ nữ trẻ tiến đến gần anh. Cô ta chúc mừng chiến thắng của anh, rồi kể cho anh nghe về đứa con đang bệnh nặng và khó qua khỏi của mình. Hiện thời, cô không biết phải làm sao để thanh toán tiền khám chữa bệnh và viện phí cho đứa bé.

De Vincenzo xúc động trước câu chuyện của người phụ nữ, liền lấy bút ký vào tấm chi phiếu tiền thưởng của mình và đưa cho người phụ nữ. "Xin cô nhận để lo cho cháu bé", anh vừa nói vừa dúi tấm chi phiếu vào tay cô.

Tuần sau, trong bữa ăn trưa ở câu lạc bộ, một viên chức của Hiệp hội đánh gôn chuyên nghiệp đến bàn của anh và nói: "Mấy đứa trẻ ở bãi đậu xe vào tuần trước nói với tôi rằng anh có gặp một phụ nữ ở đấy sau giải". De Vincenzo gật đầu. Ông ta nói tiếp: "À, tôi có tin này cho anh hay. Cô ta là một tay lừa đảo. Cô ta chẳng có đứa con nào bị bệnh cả. Ấy còn chưa lập gia đình nữa là. Cậu đã bị gạt rồi, anh bạn ạ".

Vincenzo hỏi lại: "Ý của ông là chẳng hề có đứa bé nào sắp chết cả phải không?".

"Đúng vậy", ông ta đáp.

"Đó là tin vui nhất trong tuần này mà tôi nghe được đấy", De Vincenzo nói.

- *The Best of Bits & Pieces*

Hai người cùng nhìn bầu trời buổi tối qua những chấn song:

Một người chỉ thấy toàn một màu đen, còn người kia thì thấy những vì sao nhấp nháy.

- *Frederick Langbridge*

Great value in disaster

Thomas Edison's laboratory was virtually destroyed by fire in December, 1914. Although the damage exceeded two million dollars, the buildings were only insured for \$238,000 because they were made of concrete and thought to be fireproof. Much of Edison's life's work went up in spectacular flames that December night.

At the height of the fire, Edison's 24-year-old son, Charles, frantically searched for his father among the smoke and debris. He finally found him, calmly watching the scene, his red face glowing in the reflection, his white hair blowing in the wind.

"My heart ached for him," said Charles. "He was 67 - no longer a young man to start life when everything was going up in flames. When he saw me, he shouted, 'Charles, where's your mother?' When I told him I didn't know, he said, 'Find her. Bring her here. She will never see anything like this as long as she lives.'"

The next morning, Edison looked at the ruins and said, "There is great value in disaster. All our mistakes are burned up. Thank God we can start anew."

Three weeks after the fire, Edison managed to deliver his first phonograph.

- From *Brian Cavanaugh's The Sower's Seeds*

If your house is on fire, warm yourself by it.

- *Spanish Proverb*

Giá trị vĩ đại của một tai nạn

Tháng 12 năm 1914, phòng thí nghiệm của nhà bác học Thomas Edison bị

thieu rui hoàn toàn trong một trận hỏa hoạn. Mặc dù con số thiệt hại vượt quá hai triệu đô la Mỹ nhưng công ty bảo hiểm chỉ bồi thường 238.000 đô la. Vì theo họ, toàn bộ tòa nhà được đúc bằng bê tông, một vật liệu được đánh giá là không bắt lửa. Ngọn lửa đêm hôm đó đã thiêu rụi nhiều công trình tâm huyết của cuộc đời Edison.

Khi đám cháy vẫn chưa được dập tắt, Charles, cậu con trai 24 tuổi của Edison, hốt hoảng lùng sục, tìm kiếm cha mình giữa đồng đống đổ nát mịt mù khói. Cuối cùng, cậu cũng tìm thấy Edison, rất bình tĩnh, đang quan sát cảnh tượng xung quanh. Gương mặt ông đỏ bừng phản chiếu hình ảnh đám cháy, mái tóc bạc trắng bay phát phơ trong gió.

“Tôi nhìn cha mà tim đau nhói”, Charles kể. “Cha tôi đã 67 tuổi, không còn trẻ nữa để bắt đầu lại khi mọi thứ đều cháy theo ngọn lửa. Khi trông thấy tôi, cha hét to: ‘Charles, mẹ con đâu?’. Khi tôi bảo rằng tôi không biết, ông nói, ‘Đi tìm và đưa mẹ con đến đây ngay. Mẹ con sẽ không bao giờ có dịp chứng kiến cảnh này trong cuộc đời một lần nữa đâu’”.

Sáng hôm sau, Edison nhìn đồng hoang tàn và bảo: “Tai nạn này đã mang cho chúng ta một giá trị vĩ đại. Mọi lỗi lầm chúng ta gây ra đều bị xóa sổ hoàn toàn. Cảm ơn Thượng Đế. Giờ đây, chúng ta có thể bắt đầu lại”.

Ba tuần sau đám cháy, Edison cho ra đời chiếc máy hát đĩa đầu tiên.

- Theo *The Sower's Seeds* của Brian Cavanaugh

Nếu ngôi nhà của bạn bị cháy, hãy tự sưởi ấm mình bằng ngọn lửa ấy.

- Ngạn ngữ Tây Ban Nha

An ageless heart

The cruise ship was crowded with people off for three days of pleasure. Ahead of me in the passageway walked a tiny woman in brown slacks, her shoulders hunched, her white hair cut in a bob.

From the ship's intercom came a familiar tune - "Begin the Beguine." And suddenly, a wonderful thing happened. The woman, unaware anyone was behind her, did a quick and graceful dance step - back, shuffle, slide.

As she reached the door to the dining salon, she re-assembled her dignity, and stepped soberly through.

Younger people often think folks my age are beyond romance, dancing or dreams. They see us as age has shaped us; camouflaged by wrinkles, thick waists and gray hair.

They don't see the people who live inside.

No one would ever know that I am still the skinny girl who grew up in a leafy suburb of Boston. Inside, I still think of myself as the youngest child in a happy family headed by a mother of great beauty and a father of unfailing good cheer.

And I am still the romantic teenager who longed for love, the young adult who aspired to social respectability - but whom shall I tell?

We are all like the woman in the ship's passageway, in whom the music still echoes. We are the sum of all the lives we once lived. We show the grown-up part, but inside we are still the laughing children, the shy teens, the dream-filled youths. There still exists, most real, the matrix of all we were or ever yearned to be.

In our hearts we still hear "Begin the Beguine" - and when we are alone, we dance.

- *Beth Ashley*

How far you go in life depends on your being tender with the young, compassionate with the aged, sympathetic with the striving, and tolerant of the weak and the strong. Because someday in life, you will have been all of these.

- *George Washington Carver*

Trái tim không có tuổi

Chiếc tàu thủy lướt đi, trên boong có rất nhiều người đang tận hưởng kỳ nghỉ thoải mái trên biển kéo dài ba ngày. Ở lối đi phía trước tôi là một người phụ nữ nhỏ bé trong bộ quần áo màu nâu nhạt. Đôi vai bà hơi khom lại, mái tóc trắng được cắt ngắn quá vai.

Từ loa phóng thanh của con tàu chọt vang lên một giai điệu quen thuộc của bài hát "Hãy bắt đầu điệu nhảy Beguine". Và bắt chọt, một điều thật tuyệt vời diễn ra ngay trước mắt tôi. Người phụ nữ - không để ý rằng có người đang ở phía sau lưng mình - nhanh nhẹn và duyên dáng bước theo tiếng nhạc - toàn thân uyển chuyển, nhịp nhàng.

Khi đến gần cánh cửa dẫn đến toa ăn, bà trở lại vẻ nghiêm nghị và từ tốn bước vào trong.

Những người trẻ tuổi thường nghĩ rằng những người ở vào độ tuổi xế chiều như chúng tôi thì sẽ chẳng còn lãng mạn, chẳng hợp với khiêu vũ hay mộng mơ. Họ đánh giá chúng tôi qua dáng vẻ bề ngoài của tuổi tác, của những nếp nhăn, của những vòng eo to và của mái tóc muối tiêu.

Họ không thấy con người thực đang sống bên trong chúng tôi.

Không ai biết rằng tâm hồn tôi vẫn còn là tâm hồn của một cô gái mảnh mai, lớn lên ở một vùng ngoại ô Boston. Từ sâu thẳm lòng mình, tôi vẫn nghĩ tôi là con gái út trong một gia đình hạnh phúc, có một người mẹ xinh đẹp chăm sóc yêu thương và một người cha luôn luôn vui vẻ ở bên cạnh.

Và tôi vẫn còn là một thiếu nữ lãng mạn khao khát tình yêu, một phụ nữ trẻ mong muốn khẳng định mình trong xã hội - nhưng tôi biết thổ lộ điều này với ai đây?

Chúng tôi cũng như người phụ nữ nọ, vẫn giữ lòng ngân vang tiếng nhạc. Với những vốn sống đã góp nhặt được, bề ngoài chúng tôi trông như những người đã trưởng thành, nhưng bên trong vẫn còn là những đứa trẻ con thích vui đùa, những thiếu nữ e thẹn, những người trẻ tuổi đầy ắp ước mơ. Trong chúng tôi vẫn luôn tồn tại những trải nghiệm cuộc sống, và cả những gì mà chúng tôi luôn muốn vươn tới.

Trong tim chúng tôi vẫn vang vọng những giai điệu rộn ràng của bài hát "Hãy bắt đầu điệu nhảy Beguine". Và những khi chỉ có một mình, chúng tôi lại khiêu vũ.

- Beth Ashley

Mức độ lớn khôn trong cuộc đời của mỗi người tùy thuộc vào thái độ ứng xử của người ấy đối với người khác: dịu dàng với người trẻ, nồng nàn với người già, thông cảm với người có ý chí phấn đấu và khoan hòa với kẻ yếu và người mạnh. Bởi lẽ, cuộc đời mỗi người đến lúc nào đó sẽ phải lâm vào cảnh ngộ của những con người này.

- George Washington Carver

The cookie thief

A woman was waiting at an airport one night,
With several long hours before her flight.
She hunted for a book in the airport shop,
Bought a bag of cookies and found a place to drop.
She was engrossed in her book, but happened to see
That the man beside her, as bold as could be,
Grabbed a cookie or two from the bag between, Which she tried to ignore, to
avoid a scene.

She read, munched cookies and watched the clock,
As the gutsy "cookie thief" diminished her stock.
She was getting more irritated as the minutes ticked by,
Thinking, "If I wasn't so nice, I'd blacken his eye!"

With each cookie she took, he took one, too.
When only one was left, she wondered what he'd do.
With a smile on his face and a nervous laugh,
He took the last cookie and broke it in half.

He offered her half, as he ate the other.
She snatched it from him and thought, "Oh brother,
This guy has some nerve, and he's also rude.
Why, he didn't even show any gratitude!"

She had never known when she had been so galled,
And sighed with relief when her flight was called.
She gathered her belongings and headed for the gate,
Refusing to look back at the "thieving ingrate."

She boarded the plane and sank in her seat,
Then sought her book, which was almost complete.

As she reached in her baggage, she gasped with surprise.
There was her bag of cookies in front of her eyes!

"If mine are here," she moaned with despair,
"Then the other were his and he tried to share!"
Too late to apologize, she realized with grief

That she was the rude one, the ingrate, the thief!

- Valerie Cox

Do unto others as you would have them do unto you.

- Matt. 7:12

Tên trộm bánh quy

Một phụ nữ ngồi trong phòng đợi,
Trong nhiều giờ đặng đặng trước chuyên bay.
Cô cố tìm một quyển sách ưng ý nơi quầy sách,
Mua một hộp bánh và tìm nơi ngồi nghỉ.

Khi đắm mình trong từng trang sách thì tình cờ cô thấy,
Người đàn ông bên cạnh, trơ tráo biết mấy,
Lấy bánh từ chiếc hộp đặt giữa hai người.
Để tránh cãi vã, cô đã cố làm ngơ.

Cô đọc sách, nhai bánh và sốt ruột xem đồng hồ.
Trong khi hắn trơ tráo chén gần hết hộp bánh của cô.
Từng phút trôi qua, cô càng giận tím mặt,
"Nếu ta không tốt bụng, hắn đã bằm mặt."

Mỗi cái bánh cô lấy, hắn cũng lấy một cái,
Khi chỉ còn một cái, cô tự hỏi hắn sẽ làm gì.
Vội nụ cười trên môi, và cử chỉ gượng gạo,
Hắn lấy chiếc cuối cùng và bẻ đôi nó ra.

Đưa cho cô một nửa và ăn tiếp nửa kia,
Cô giật miếng bánh từ trên tay hắn và thăm nghĩ...
"Thật trơ tráo và vô cùng khiếm nhã.
Sao hắn chẳng hề tỏ chút hàm ơn!"

Chẳng muốn tìm hiểu khi cơn nóng giận lên cao,

Cô thở phào khi chuyên bay được thông báo.
Cô thu dọn đồ đạc và đi tới cửa vào,
Chẳng thềm ngoái nhìn tên trộm vô ơn.

Cô lên máy bay, và ngồi phịch xuống ghế,
Rồi tìm cuốn sách cô đọc đã gần xong.

Cô lục túi xách của mình, và ồ lên kinh ngạc,
Hộp bánh quy của cô, nằm ngay trước mắt.

"Nếu hộp bánh mình đây", cô kêu lên tuyệt vọng,
"Thì ra những cái bánh kia là của ông ta và ông đã cố chia sẻ."
Quá trễ để nói lời xin lỗi, cô nhận ra trong hồi hận
Rằng cô mới là người khiếm nhã, là tên ăn trộm vô ơn!

- Valerie Cox

Hãy đối xử với người khác theo cách mà bạn muốn họ đối xử
với bạn.

- Matt. 7:12

Discouraged?

As I was driving home from work one day, I stopped to watch a local Little League baseball game that was being played in a park near my home. As I sat down behind the bench on the firstbaseline, I asked one of the boys what the score was.

"We're behind 14 to nothing," he answered with a smile.

"Really," I said. "I have to say you don't look very discouraged."

"Discouraged?" the boy asked with a puzzled look on his face. "why should we be discouraged? We haven't been up to bat yet."

- *Jack Canfield*

Tại sao phải nản lòng?

Một ngày nọ, khi đang lái xe về nhà sau giờ tan tầm, tôi dừng lại ở công viên gần nhà để vào xem trận đấu bóng chày tranh giải địa phương. Vừa ngồi xuống băng ghế cạnh sân bóng, tôi hỏi một trong những cậu bé đang có mặt ở đó về tỉ số của trận đấu.

"Chúng cháu bị dẫn trước 14-0 ạ!", cậu bé mỉm cười, trả lời tôi.

"Thật sao?", tôi ngạc nhiên. "Thế mà nhìn cháu chẳng có chút gì nản lòng nhỉ!"

"Nản lòng ư?", cậu bé hỏi lại với vẻ khó hiểu lộ rõ trên mặt. "Tại sao lại nản lòng cơ chứ? Trận đấu còn chưa kết thúc cơ mà!"

- *Jack Canfield*

Where I'm belonging

A little girl whose parents had died lived with her grandmother and slept in an upstairs bedroom.

One night, there was a fire in the house and the grandmother perished while trying to rescue the child. The fire spread quickly, and the first floor of the house was soon engulfed in flames.

Neighbors called the fire department, then stood helplessly by, unable to enter the house because flames blocked all the entrances. The little girl appeared at an upstairs window, crying for help, just as word spread among the crowd that firefighters would be delayed a few minutes because they were all at another fire.

Suddenly, a man appeared with a ladder, put it up against the side of the house and disappeared inside. When he reappeared, he had the little girl in his arms. He delivered the child to the waiting arms below, then disappeared into the night.

An investigation revealed that the child had no living relatives, and weeks later a meeting was held to determine who would take the child into their home and bring her up.

A teacher said she would like to raise the child. She pointed out that she could ensure her a good education. A farmer offered her an upbringing on his farm. He pointed out that living on a farm was healthy and satisfying. Others spoke, giving their reasons why it was to the child's advantage to live with them. Finally, the town's richest resident arose and said:

"I can give this child all the advantages that you have mentioned here, plus money and everything that money can buy."

Throughout all this, the child remained silent, her eyes on the floor.

"Does anyone else want to speak?" asked the meeting chairman.

A man came forward from the back of the hall. His gait was slow and he seemed in pain. When he got to the front of the room, he stood directly before the little girl and held out his arms. The crowd gasped. His hand and

arms were terribly scarred.

The child cried out:

"This is the man who rescued me!"

With a leap, she threw her arms around the man's neck, holding on for dear life, just as she had that fateful night. She buried her face on his shoulder and sobbed for a few moments. Then she looked up and smiled at him.

"This meeting is adjourned," said the chairman.

- Unknown

Not he who has much is rich, but he who gives much.

- Erich Fromm

Nơi trở về

Một cô bé mồ côi cha mẹ sống cùng bà ngoại trong một căn phòng nhỏ trên gác.

Một đêm, căn nhà bỗng bốc cháy và người bà đã thiệt mạng trong khi cố gắng cứu cháu gái của mình. Ngọn lửa lan nhanh, và cả tầng trệt của căn nhà nhanh chóng chìm vào biển lửa.

Những người hàng xóm gọi điện cho đội cứu hỏa, rồi đứng đó nhìn trong vô vọng, mà không thể xông vào nhà bởi ngọn lửa đã chặn kín mọi lối vào. Cô bé tuyệt vọng kêu khóc cầu cứu bên cửa sổ trên gác. Lúc ấy, trong đám đông lại có tin đồn rằng lực lượng cứu hỏa sẽ đến chậm vài phút vì họ đang bận chữa cháy ở nơi khác.

Đột nhiên, một người đàn ông xuất hiện cùng với chiếc thang. Ông dựng chiếc thang tựa vào bức tường của ngôi nhà, rồi nhanh chóng tiến vào bên trong. Và ông trở ra với cô bé ở trên tay mình. Ông trao cô bé cho những

người đang dang tay chờ bên dưới rồi mất hút vào màn đêm.

Mọi người điều tra và thấy rằng cô bé chẳng còn người thân nào cả. Vài tuần sau, một cuộc họp được tổ chức để quyết định xem ai là người sẽ chăm sóc và nuôi nấng cô bé.

Một cô giáo muốn nhận nuôi cô bé. Cô đưa ra lý do rằng mình có thể bảo đảm cho em một nền giáo dục tốt. Một người nông dân nhận chăm sóc cô bé vì ông cho rằng cô bé sẽ khỏe mạnh và thoải mái khi được sống ở nông trại. Những người khác cũng đưa ra những lý do thuận lợi để được nhận nuôi cô bé. Cuối cùng, một người dân giàu có nhất thị trấn đứng dậy và nói:

“Tôi có thể mang đến cho cô bé này tất cả những điều kiện thuận lợi mà mọi người vừa đề cập, cộng với tiền bạc và tất cả những gì mà tiền có thể mua được.”

Trong suốt buổi thảo luận, cô bé vẫn im lặng, mắt nhìn xuống sàn nhà.

“Còn ai có ý kiến khác nữa không?”, ông chủ tịch lên tiếng.

Một người đàn ông từ cuối phòng bước lên phía trước. Bước đi của ông chậm chạp và có vẻ đau đớn. Khi đã đến trước mặt mọi người, ông bước thẳng đến chỗ cô bé và đưa đôi bàn tay ra. Mọi người vô cùng kinh ngạc. Bàn tay và cả hai cánh tay của ông đều bị phỏng trầm trọng.

Cô bé òa khóc:

“Đây chính là người đã cứu cháu!”

Rồi cô bé quàng tay quanh cổ người đàn ông, như đang giữ chặt lấy cuộc sống thân thương, như em đã làm trong cái đêm định mệnh ấy. Rồi cô bé gục đầu vào vai người đàn ông và khóc nức nở trong giây lát. Sau đó em ngược nhìn lên và mỉm cười với ông.

“Cuộc họp đến đây là kết thúc”, người chủ tọa tuyên bố.

- *Khuyết danh*

Chẳng phải người có nhiều của cải mới là người giàu có, chính những người cho đi mới là người giàu có.

- *Erich Fromm*

Lady, are you rich?

They huddled inside the storm door - two children in ragged outgrown coats.

"Any old papers, lady?"

I was busy. I wanted to say no - until I looked down at their feet. Thin little sandals, sopped with sleet.

"Come in and I'll make you a cup of hot cocoa." There was no conversation. Their soggy sandals left marks upon the hearthstone.

Cocoa and toast with jam to fortify against the chill outside. I went back to the kitchen and started again on my household budget...

The silence in the front room struck through to me. I looked in.

The girl held the empty cup in her hands, looking at it. The boy asked in flat voice, "Lady... are you rich?"

"Am I rich? Mercy, no!" I looked at my shabby slipcovers.

The girl put her cup back in its saucer - carefully. "Your cups match your saucers." Her voice was old with a hunger that was not of the stomach.

They left then, holding their bundles of papers against the wind. They hadn't said thank you. They didn't need to. They had done more than that. Plain blue pottery cups and saucers. But they matched. I tested the potatoes and stirred the gravy. Potatoes and brown gravy - a roof over our heads - my man with a good steady job - these things matched, too.

I moved the chairs back from the fire and tidied the living room. The muddy prints of small sandals were still wet upon my hearth. I let them be. I want them there in case I ever forget again how very rich I am.

- Marion Doolan

If you look at what you have in life, you'll always have more.

If you look at what you don't have in life, you'll never have enough.

- Oprah Winfrey

Thưa cô, cô giàu có phải không ạ?

Hai đứa bé co mình trong chiếc áo bành tô quá khổ, rách rưới đứng nép vào nhau phía sau cánh cửa, run rẩy mời tôi:

"Thưa cô, cô mua báo cũ không ạ?"

Tôi đang bận, chỉ muốn từ chối một tiếng cho xong, thế nhưng khi nhìn xuống đôi chân của chúng, tôi thật không đành lòng. Những đôi xăng-đan bé xíu, ướt sũng vì mưa tuyết. "Vào nhà đi, cô sẽ làm cho mỗi đứa một ly cacao nóng!" Chúng lặng lẽ bước theo tôi. Hai đôi xăng-đan sũng nước được đặt trên bệ lò sưởi để hong cho khô.

Cacao và bánh mì nướng ăn kèm mút có thể làm ấm lòng trước cái lạnh buốt giá bên ngoài. Đưa thức ăn cho bọn trẻ xong, tôi lại vào bếp để tiếp tục với những con số chi tiêu đau đầu.

Không khí yên ắng trong phòng khách khiến tôi cảm thấy hơi làm lạ. Tôi nhìn vào trong phòng.

Cô bé đang cầm chiếc tách đã uống cạn trên tay, ngắm nhìn một cách say mê. Cậu bé đi cùng rụt rè: "Thưa cô, cô giàu có phải không ạ?"

"Cô giàu có ư? Không, không đâu cháu ạ!" - Vừa nói, tôi vừa ngoa ngoán nhìn tấm khăn trải bàn đã sờn cũ của mình.

Cô bé cẩn thận đặt chiếc tách vào đĩa. "Những chiếc tách của cô hợp với bộ đĩa ghê!" Giọng nói của cô bé có vẻ thèm thuồng.

Thế rồi chúng ra đi, trên tay cầm theo gói báo cũ, băng mình trong ngọn gió rét căm căm. Chúng không nói lời cảm ơn. Nhưng quả thật, chúng không cần phải cảm ơn tôi. Những gì chúng đã làm cho tôi còn hơn cả tiếng cảm ơn.

Những chiếc tách và đĩa bằng gốm màu xanh trơn của tôi là loại thường thôi. Nhưng chúng là một bộ rất hợp. Tôi ném thử món khoai tây và khuấy nồi súp. Khoai tây và món súp, rồi mái nhà, cả người chồng của tôi với công việc ổn định - tất cả đều rất phù hợp với tôi.

Tôi đặt chiếc ghế đang ở trước lò sưởi vào chỗ cũ và dọn dẹp lại căn phòng cho gọn gàng. Vết bùn từ đôi xăng-đan ướt sũng của hai đứa bé vẫn còn đọng lại trên mặt lò sưởi, nhưng tôi không lau đi. Tôi muốn giữ chúng lại, để lỡ đâu có ngày tôi lại quên rằng mình giàu có đến mức nào.

- Marion Doolan

Nếu để ý đến những điều bạn có trong cuộc sống, bạn sẽ luôn nhận được nhiều hơn thế.

Còn nếu chỉ để ý đến những điều bạn không có trong cuộc sống, bạn sẽ thấy mình không bao giờ có đủ.

- Oprah Winfrey

Roles - and how we play them

Whenever I'm disappointed with my spot in life, I stop and think about little Jamie Scott. Jamie was trying out for a part in a school play. His mother told me that he'd set his heart on being in it, though she feared he would not be chosen. On the day the parts were awarded, I went with her to collect him after school. Jamie rushed up to her, eyes shining with pride and excitement. "Guess what, Mum," he shouted, and then said those words that remain a lesson to me: "I've been chosen to clap and cheer."

- *Marie Curling*

Bài học về cách chấp nhận

Mỗi lần gặp thất bại trong cuộc sống, tôi lại nghĩ ngay đến câu chuyện của cậu bé Jamie Scott. Ngày đó, Jamie đang thử diễn một vai trong vở kịch của trường. Mẹ cậu bé nói với tôi rằng em đã đặt hết tâm huyết vào vai diễn thử này, mặc dầu trong thâm tâm bà lo sợ con trai mình sẽ không được chọn. Đến ngày nhà trường quyết định chọn vai diễn, tôi theo bà đến trường để đón Jamie sau giờ tan học. Vừa nhìn thấy mẹ, Jamie chạy vội ngay đến, đôi mắt sáng long lanh ngập tràn hãnh diện và thích thú: "Mẹ ơi, mẹ đoán thử xem nào?", cậu bé la toáng lên rồi nói luôn câu trả lời mà sau này trở thành bài học cho tôi: "Con được cô chọn là người vỗ tay và cổ vũ, mẹ ạ!".

- *Marie Curling*

I don't despair about kids today

Sometimes when I'm flying from one speaking engagement to another, I find myself lucky when sitting next to someone who's quite talkative. This is often a pleasant experience for me because I'm an inveterate people-watcher. I've heard stories of sadness, delight, fear, rivals and many other interesting stories.

Sad to say, there are times when I'm sitting next to someone who just wants to vent his spleen on a captive audience for 600 miles. It was one of those days. I settled in, resignedly, as my seatmate began his disquisition on the terrible state of the world with, "You know, kids today are..." He went on and on, sharing vague notions of the terrible state of teens and young adults, based on watching the six o'clock news rather selectively.

I gratefully disembarked the plane and bought a local paper on the way to the hotel. There, on an inside page, was an article that I believe ought to have been the front-page headline news.

The article wrote about a 15-year-old boy with a brain tumor. He was undergoing radiation and chemotherapy treatments. As a result of those treatments, he had lost all of his hair. I remember how I would have felt about that at his age - I would have been mortified!

This young man's classmates spontaneously came to the rescue: all the boys in his grade asked their family if they could shave their heads so that Brian wouldn't be the only bald boy in the high school. There, on that page, was a photograph of a mother shaving off all of her son's hair, with the family looking on approvingly.

No, I don't despair about kids today.

- *Hanoch McCarty*

Tôi vẫn tin vào tuổi trẻ hôm nay

Thỉnh thoảng, khi đáp máy bay đi thuyết trình ở các nơi, tôi thấy mình may

mắn khi được ngồi cạnh những người bạn đồng hành thích trò chuyện. Đó quả là một điều thú vị, bởi tôi vốn là người thích lắng nghe người khác. Tôi đã được nghe nhiều câu chuyện về nỗi buồn, niềm vui, nỗi sợ hãi, sự thù hận và về nhiều điều thú vị khác.

Nhưng cũng thật buồn, có nhiều lúc tôi phải ngồi cạnh một người chỉ muốn trút tất cả sự hằn học, bức tức lên vị khán giả bất đắc dĩ ngồi bên cạnh trong suốt chặng đường dài 600 dặm. Tôi nhớ có một lần như thế, tôi buộc phải ngồi một chỗ chịu đựng bài thuyết trình về tình trạng kinh khủng của thế giới ngày nay: "Anh biết đấy, giới trẻ ngày nay thật là...". Ông ta cứ tiếp tục nói không ngừng về sự tệt hại của tuổi trẻ ngày nay, chủ yếu là dựa vào những bản tin lúc 6 giờ hàng ngày mà không có sự chọn lọc.

Tôi vui mừng xuống máy bay khi đến nơi và trên đường về khách sạn, tôi mua một tờ báo địa phương. Một trang bên trong của tờ báo có đăng một bài viết mà tôi nghĩ rằng đáng ra nó phải được đưa lên trang nhất.

Bài báo viết về một cậu bé 15 tuổi bị mắc bệnh u não. Cậu đang phải điều trị bằng phương pháp xạ trị và hóa trị. Hậu quả của những đợt điều trị ấy làm cậu bị rụng hết cả tóc. Tôi nhớ cảm giác của mình lúc bằng tuổi cậu bé - ất hẳn là tôi phải xấu hổ và khổ sở lắm.

Những người bạn của cậu chợt nghĩ ra một giải pháp: tất cả các cậu bé trong lớp đều xin phép gia đình được cạo hết tóc để bạn mình sẽ không phải là người không có tóc duy nhất trong trường. Và ngay trên trang báo là bức hình chụp một người mẹ đang tự tay cạo đầu cho con mình trước vẻ hài lòng của mọi người trong gia đình.

Vâng, tôi vẫn tin vào tuổi trẻ hôm nay.

- Hanoch McCarty

Covering all the bases

A little boy was overheard talking to himself as he strode through his backyard, baseball cap in place and toting ball and bat. "I'm the greatest baseball player in the world," he said proudly. Then he tossed the ball in the air, swung and missed. Undaunted, he picked up the ball, threw it into the air and said to himself, "I'm the greatest baseball player ever!" He swung at the ball again, and again he missed. He paused a moment to examine the bat and ball carefully. Then once again he threw the ball into the air and said, "I'm the greatest baseball player who ever lived." He swung the bat hard and again missed the ball.

"Wow!" he exclaimed. "What a pitcher!"

- *Source Unknown*

Hãy dám tin

Một cậu bé vừa băng qua sân bóng, với chiếc mũ cầu thủ bóng chày đội ngay ngắn trên đầu, trên tay là chiếc gậy và bóng, vừa tự hào nói với chính mình: "Mình là cầu thủ bóng chày xuất sắc nhất thế giới!" Nói rồi, cậu tung quả bóng lên cao, cầm gậy vụt mạnh nhưng cậu đã đánh hụt. Không chút nản lòng, cậu nhặt lại quả bóng, ném lên cao và tự nhủ: "Mình sẽ luôn là cầu thủ giỏi nhất!". Cậu lại giơ gậy đánh bóng, nhưng cũng như lần trước, cậu lại không thành công. Cậu bé dừng lại giây lát để kiểm tra lại bóng và gậy của mình một cách cẩn thận. Một lần nữa, cậu vừa tung bóng vừa nói: "Mình chính là cầu thủ vĩ đại nhất trong lịch sử!". Cậu đánh mạnh chiếc gậy và lại hụt lần nữa.

"Chao ôi!", cậu bé thốt lên. "Quả là một cầu thủ tuyệt vời!"

- *Khuyết danh*

Overcoming Obstacles

Vượt qua những trở ngại và khó khăn

The ripest peach is highest on the tree.

- James Whitcomb Riley

Trái đào thơm ngon nhất luôn nằm ở vị trí
khó hái nhất.

- James Whitcomb Riley

The miracle bridge

The Brooklyn Bridge that spans the river between Manhattan and Brooklyn is simply an engineering miracle. In 1883, a creative engineer, John Roebling, was inspired by an idea for this spectacular bridge project. However, bridge-building experts told him to forget it, it just was not possible. Roebling convinced his son, Washington, an up-andcoming engineer, that the bridge could be built. The two of them conceived the concept of how it could be accomplished, and how to overcome the obstacles. Somehow they convinced bankers to finance the project. Now with unharnessed excitement and energy, they hired their crew and began to build their dream bridge.

The project was only a few months under way when a tragic on-site accident killed John Roebling and severely injured his son. Washington was severely brain-damaged, unable to talk or walk. Everyone thought that the project would have been scrapped since the Roeblings were the only ones who understood how the bridge could be built.

Though Washington Roebling was unable to move or talk, his mind was as sharp as ever. One day, as he lay in his hospital bed, an idea flashed in his mind as to how to develop a communication code. All he could move was one finger, so he touched the arm of his wife with that finger. He tapped out the code to communicate to her what she was to tell the engineers who continued building the bridge. For 13 years, Washington tapped out his instructions with one finger until the spectacular Brooklyn Bridge was finally completed.

- From *Brian Cavanaugh's A Fresh Packet of Sower's seeds*

Chuyện về cây cầu kỳ vĩ

Cầu Brooklyn bắc ngang con sông nằm giữa vùng Manhattan và Brooklyn được xem là phép lạ của ngành xây dựng. Vào năm 1883, một kỹ sư giàu óc sáng tạo tên là John Roebling, cảm thấy hứng thú với ý tưởng sẽ xây cây cầu ngoạn mục này. Tuy nhiên, các chuyên gia cầu đường bảo ông hãy quên ý tưởng đó đi vì đó là một dự án bất

khả thi. Không nản lòng, ông thuyết phục con trai mình là Washington, cũng là một kỹ sư đầy tiềm năng. Cả hai cha con cùng ấp ủ ý tưởng về cách hoàn thành cây cầu và cách vượt qua mọi trở ngại. Bằng mọi cách, họ thuyết phục các ngân hàng đầu tư tài chính cho dự án xây cầu này. Hết sức phấn khởi và nhiệt thành, họ tuyên nhân công và bắt đầu xây cây cầu như mơ ước của mình.

Dự án mới tiến hành được vài tháng thì tai họa ập đến. Một tai nạn ngay tại công trường đã cướp đi sinh mạng của John Roebling, còn Washington, con trai ông, thì bị tổn thương não nặng nề, không thể đi đứng và nói được. Ai cũng nghĩ rằng cuối cùng dự án sẽ tan thành mây khói vì chỉ có cha con Roebling là những người duy nhất hiểu được cách xây chiếc cầu này.

Mặc dầu không thể đi lại và nói chuyện được, nhưng đầu óc Washington Roebling vẫn còn rất tinh anh. Một hôm, khi đang nằm trong bệnh viện, trong đầu anh chợt nghĩ ra cách hình thành một bộ mã truyền tin. Vận động duy nhất của cơ thể anh là nhúc nhích được một ngón tay. Với bộ mã này, anh dùng ngón tay còn chuyển động được gõ ra ý nghĩ của mình để thông tin với vợ những gì cần nói với các kỹ sư vẫn đang tiếp tục xây dựng cây cầu. Trong suốt 13 năm, Washington đã ra lệnh bằng ngón tay duy nhất còn chuyển động của mình cho đến khi hoàn thành cây cầu Brooklyn kỳ vĩ.

- Theo *A Fresh Packet of Sower's Seeds* của Brian Cavanaugh

A lesson in heart

A lesson in "heart" is my little, 10-year-old daughter, Sarah, who was born with a muscle missing in her foot and wears a brace all the time. She came home one beautiful spring day to tell me she had competed in "field day" - that's where they have lots of races and other competitive events.

Because of her leg support, my mind raced as I tried to think of encouragement for my Sarah, things I could say to her about not letting this get her down - but before I could get a word out, she said, "Daddy, I won two of the races!"

I couldn't believe it! And then Sarah said, "I had an advantage."

Ahh! I knew it. I thought she must have been given a head start... some kind of physical advantage. But again, before I could say anything, she said, "Daddy, I didn't get a head start... my advantage was I had to try harder!"

- *Stan Frager*

Bài học từ trái tim

Đó là bài học mà Sarah - cô con gái nhỏ mười tuổi của tôi phải luôn mang thanh nẹp ở chân do một dị tật bẩm sinh - đã kể cho tôi. Hôm đó là một ngày mùa xuân tuyệt đẹp, Sarah vừa đi học về đã kể ngay cho tôi nghe về việc cô bé đã tham gia thi đấu trong ngày hội thể thao ở trường.

Nghĩ đến đôi chân của Sarah, tôi liền chuẩn bị ngay những lời an ủi để cô bé không nản lòng. Thế nhưng trước khi tôi kịp nói lời nào, Sarah đã hào hứng: "Bố à, con thắng đến hai cuộc đua!"

Tôi thật không thể tin được điều ấy! Và Sarah nói thêm: "Con có lợi thế hơn các bạn khác bố ạ!"

À, thì ra là như thế. Tôi có thể tưởng tượng rằng Sarah đã được ưu tiên đứng trước vạch xuất phát so với các bạn... hay một điều gì tương tự như thế. Thế

nhưng, lại một lần nữa cô bé lại nói trước: "Bố ơi, không phải con được xuất phát trước đâu nhé... lợi thế của con là con luôn biết rằng mình phải cố gắng thật nhiều!".

- Stan Frager

Obstacles

We who lived in the concentration camps can remember the men who walked through the huts comforting others, giving away their last piece of bread. They may have been few in number, but they offer sufficient proof that everything can be taken from a man but one thing: The last of his freedoms - to choose one's attitude in any given set of circumstances, to choose one's own way.

- *Viktor E. Frankl*

The greatest power that a person possesses is the power to choose.

- *J. Martin Kohe*

Vượt trên nghịch cảnh

Chúng tôi, những người đã từng sống trong trại tập trung vẫn còn nhớ những con người đã đi từ lều này sang lều khác để an ủi mọi người và cho đi cả những mẩu bánh mì cuối cùng của mình. Họ chỉ là một con số ít ỏi trong rất nhiều người đang sống trong trại, nhưng họ đã đưa ra một bằng chứng thuyết phục rằng con người có thể bị tước đi mọi thứ, chỉ trừ một điều: Điều cuối cùng trong các quyền tự do của con người - quyền lựa chọn thái độ của mình trong mọi hoàn cảnh, quyền chọn lấy cách sống cho riêng mình.

- *Viktor E. Frankl*

Sức mạnh lớn nhất mà con người có được là sức mạnh có được quyền lựa chọn.

- *J. Martin Kohe*

Faith

Down in the reception room of the Institute of Physical Medicine and Rehabilitation, there's a bronze plaque that's riveted to the wall. During the months I went to the Institute for treatment, I rolled through that reception room many times, coming and going. But I never quite made the time to pull over to one side and read the words on that plaque that were written. Then one afternoon, I did. I read it and then I read it again. When I finished it for the second time I was near to bursting - not in despair, but with an inner glow that had me straining to grip the arms of my wheelchair. I'd like to share it with you:

A Creed for Those Who Have Suffered

I asked God for strength, that I might achieve.

I was made weak, that I might learn humbly to obey...

I asked for health, that I might do great things.

I was given infirmity, that I might do better things...

I asked for riches, that I might be happy.

I was given poverty, that I might be wise...

I asked for power, that I might have the praise of men.

I was given weakness, that I might feel the need of God...

I asked for all things, that I might enjoy life.

I was given life, that I might enjoy all things...

I got nothing I asked for - but everything I had hoped for.

Almost despite myself, my unspoken prayers were answered.

I am, among men, most richly blessed!

Niềm tin

Cuối căn phòng tiếp tân của Viện Vật lý Trị liệu và Phục hồi Chức năng, có một tấm bảng đồng gắn chặt trên tường. Suốt mấy tháng trời vào viện để điều trị, tôi đã ra vô căn phòng ấy không biết bao nhiêu lần. Thế nhưng, tôi chưa bao giờ đi về phía tường bên kia để đọc những gì viết trên tấm bảng đồng ấy. Rồi tình cờ một buổi chiều nọ, tôi đã đọc nó. Tôi đọc rồi đọc lại lần nữa. Sau khi đọc xong lần hai, tôi gằn như bật khóc - không phải vì buồn, mà bởi một cảm giác âm áp khiến tôi xúc động đến mức phải bấu chặt tay vào chiếc xe lăn của mình. Tôi muốn chia sẻ với các bạn những dòng chữ ấy:

Điểm tựa cho những ai đang đau khổ

Tôi xin Thượng Đế ban cho tôi sức mạnh để có thể đạt được những điều tôi mong muốn.

Nhưng Người chỉ ban cho tôi sự yếu ớt, để tôi học cách sống khiêm cung.

Tôi cầu xin sức khỏe để có thể làm nên những điều vĩ đại.

Nhưng Người chỉ ban cho tôi ốm yếu để tôi có thể làm những điều tốt hơn.

Tôi cầu xin sự giàu có để cảm thấy mình luôn hạnh phúc.

Nhưng Người chỉ ban cho tôi nghèo khổ để tôi có nhiều hiểu biết.

Tôi xin Người quyền lực để được người đời ca tụng.

Nhưng Người chỉ ban cho tôi yếu đuối để tôi luôn cần có niềm tin.

Tôi cầu xin Người tất cả mọi điều để có thể được tận hưởng cuộc sống.

Người đã cho tôi cuộc sống để tôi tận hưởng tất cả mọi điều.

Tôi chẳng có được những gì tôi đang khẩn cầu - nhưng lại được mọi thứ mà trước kia tôi đã từng ao ước.

Ngoại trừ bản thân tôi, mọi nguyện cầu thầm kín của tôi đều được Người đáp trả.

Và tôi, giữa mọi người, cảm thấy được ưu ái biết bao nhiêu!

- Roy Campanella

Lessons from a jigsaw puzzle

Don't force a fit. If something is meant to be, it will come together naturally.

When things aren't going so well, take a break. Everything will look different when you return.

Be sure to look at the big picture. Getting hung up on the little pieces only leads to frustration.

Perseverance pays off. Every important puzzle went together bit by bit, piece by piece.

When one spot stops working, move to another. But be sure to come back later.

Establish the border first. Boundaries give a sense of security and order.

Don't be afraid to try different combinations. Some matches are surprising.

Anything worth doing takes time and effort. A great puzzle can't be rushed.

Take time to celebrate your successes, even little ones. They will encourage you to go ahead.

- Author Unknown

Life is not the sum of what we have been, but what we yearn to be.

- Jose Ortegay Gasset

Bài học từ trò chơi ghép hình

Chúng ta không thể mong muốn tất cả mọi thứ sẽ phải hoàn thiện ngay lập tức. Hãy để sự việc thể hiện theo đúng bản chất tự nhiên của chúng.

Khi mọi việc không trôi chảy, hãy nghỉ ngơi đôi chút. Mọi thứ sẽ khác đi khi bạn quay lại.

Đừng quên có lúc bạn phải nhìn vào bức tranh toàn cảnh. Loay hoay với những mảnh nhỏ chỉ khiến bạn nản chí.

Lòng kiên trì sẽ được đền đáp. Mọi thử thách lớn đều được giải quyết từng bước một.

Mỗi khi gặp bế tắc, hãy chuyển sang một hướng khác. Và sau đó nhớ quay lại.

Việc đầu tiên bạn cần làm là thiết lập đường biên. Có ranh giới, bạn mới cảm nhận được sự an toàn và trật tự.

Đừng ngại thử nhiều cách kết hợp khác nhau. Đôi khi chúng sẽ khít khao đến ngạc nhiên.

Bất kỳ điều gì đáng làm cũng đều đòi hỏi sự kiên trì và nỗ lực. Bạn không thể vội vã trước một thách thức đồ lớn.

Hãy dành thời gian để tận hưởng những thành công dù nhỏ bé của mình. Chúng sẽ động viên bạn bước tiếp.

- Khuyết danh

Cuộc đời không phải là tổng thể những gì chúng ta đạt được, mà là những gì chúng ta khao khát vươn tới.

- Jose Ortegay Gasset

What's really important?

A few years ago at the Seattle Special Olympics, nine contestants, all physically or mentally disabled, assembled at the starting line for the 100-yard dash. At the gun they all started out, not exactly in a dash, but with the relish to run the race to the finish and win.

All, that is, except one boy who stumbled on the asphalt, tumbled over a couple of times, and began to cry. The other eight heard the boy cry. They slowed down and paused. Then they all turned around and went back. Every one of them. One girl with Down's syndrome bent down and kissed him and said, "This will make it better." Then all nine linked arms and walked together to the finish line.

Everyone in the stadium stood and the cheering went on for ten minutes.

- *Bob French*

Điều gì là thật sự quan trọng?

Cách đây vài năm, tại Đại hội Thể thao dành cho vận động viên khuyết tật tổ chức ở Seattle, có chín vận động viên xếp hàng tại vạch xuất phát để tham dự cuộc thi chạy ngắn 95 mét. Tất cả đều bị khuyết tật về thể chất hoặc trí não. Khi tiếng súng lệnh xuất phát vang lên, mọi người đều quyết tâm chạy đến đích nhanh nhất để trở thành người thắng cuộc.

Bỗng nhiên, một cậu bé bị trượt chân trên đường chạy. Cậu bị ngã nhiều lần và bật khóc. Tám vận động viên còn lại nghe tiếng khóc của cậu bé nên chạy chậm dần rồi ngừng hẳn. Rồi tất cả cùng quay lại và tiến đến chỗ cậu bé. Một cô bé mắc hội chứng Down cúi xuống hôn cậu bé và nói: "Điều này sẽ làm cậu dễ chịu hơn đấy!". Cuối cùng tất cả chín vận động viên nắm tay nhau và cùng tiến về đích.

Tất cả mọi người có mặt ở sân vận động đồng loạt đứng lên và cất tiếng reo hò các vận động viên trong mười phút liên tục.

- Bob French

Consider this

In 1889, **Rudyard Kipling** - an author who won the Literature Nobel Prize in 1907 received the following rejection letter from the San Francisco Examiner. "I'm sorry, Mr. Kipling, but you just don't know how to use the English language."

Winston Churchill failed sixth grade. He did not become Prime Minister of England until he was 62, and then only after a lifetime of defeats and setbacks. His greatest contributions came when he was a "senior citizen."

Albert Einstein did not speak until he was four years old and didn't read until he was seven. His teacher described him as "mentally slow, unsociable and adrift forever in his foolish dreams." He was expelled and was refused admittance to the Zurich Polytechnic School.

Louis Pasteur was only a mediocre pupil in undergraduate studies and ranked 15th out of 22 in chemistry.

General Douglas MacArthur was turned down for admission to West Point not once but twice. But he tried a third time, was accepted and marched into the history books.

In 1944, Emmeline Snively, director of the Blue Book Modeling Agency, told modeling hopeful **Norma Jean Baker (Marilyn Monroe)**, "You'd better learn secretarial work or else get married."

While turning down the British rock group called **The Beatles**, one executive of Decca Recording Company said, "We don't like their sound. Groups of guitars are on the way out."

In 1954, Jimmy Denny, manager of the Grand Ole Opry, fired **Elvis Presley** after one performance. He told Presley, "You ain't goin' nowhere... son. You ought to go back to drivin' a truck."

When **Alexander Graham Bell** invented the telephone in 1876, it did not ring off the hook with calls from potential backers. President Rutherford Hayes said, "That's an amazing invention, but who would ever want to use one of them?"

When **Thomas Edison** invented the light bulb, he tried over 2,000 experiments before he got it to work. A young reporter asked him how it felt to fail so many times. He said, "I never failed once. I invented the light bulb. It just happened to be a 2,000-step process."

After years of progressive hearing loss, by age 46 German composer **Ludwig van Beethoven** had become completely deaf. Nevertheless, he wrote his greatest music - including five symphonies - during his later years.

- Jack Canfield and Mark Victor Hansen

Failure is only the opportunity to begin again more intelligently.

- Henry Ford

Hãy suy ngẫm

Năm 1889, **Rudyard Kipling** - nhà văn được giải Nobel Văn học năm 1907, đã từng nhận một lá thư từ chối của hội đồng chấm thi San Francisco: "Tôi rất lấy làm tiếc, thưa ông Kipling, nhưng quả thực ông không biết cách sử dụng tiếng Anh".

Winston Churchill từng thi rớt kỳ thi vào lớp sáu. Ông trở thành Thủ tướng của nước Anh khi đã 62 tuổi, sau cả một đời chỉ toàn gặp thất bại. Sự đóng góp lớn nhất của ông là khi ông đã về hưu.

Albert Einstein đến năm lên 4 tuổi mới biết nói, và phải đến năm 7 tuổi mới biết đọc. Thầy giáo đã từng nhận xét về ông như sau: "Chậm phát triển, khó gần, luôn có những ước mơ ngớ ngẩn." Ông từng bị đuổi học và bị từ chối nhận vào trường Bách khoa Zurich.

Louis Pasteur chỉ là một sinh viên bình thường trong số những sinh viên chưa tốt nghiệp, từng xếp thứ hạng 15/22 ở môn Hóa.

Tướng Douglas MacArthur đã từng bị từ chối gia nhập West Point không chỉ một mà đến hai lần. Đến lần thứ ba, ông mới được chấp nhận và đã lập

nhieu chiến công ghi vào sử sách.

Năm 1944, Emmeline Snively, giám đốc của hãng đào tạo người mẫu Blue Book từng nói với cô người mẫu triển vọng **Norma Jean Baker (Marilyn Monroe)** rằng: "Cô nên học làm thư ký hay lấy chồng đi thì hơn".

Khi từ chối ban nhạc rock **The Beatles** của Anh, người quản lý của hãng thu âm Decca đã nói rằng: "Chúng tôi không thích thứ âm nhạc của họ. Mấy nhóm guitar như thế đã lỗi thời rồi!".

Năm 1954, Jimmy Denny, giám đốc của hãng Grand Ole Opry, đã sa thải **Elvis Presley** chỉ sau một buổi biểu diễn. Ông nói với Presley rằng: "Anh chẳng thể đi đến đâu được. Anh nên quay về lái xe tải đi thì hơn".

Khi **Alexander Graham Bell** phát minh ra chiếc điện thoại đầu tiên vào năm 1876, nó đã không nhận được sự ủng hộ của mọi người. Tổng thống Rutherford Hayes nói: "Đây quả thực là một phát minh gây ngạc nhiên, nhưng liệu có ai muốn sử dụng nó không?"

Trước khi phát minh ra bóng đèn tròn, **Thomas Edison** đã tiến hành hơn 2.000 cuộc thử nghiệm. Một phóng viên trẻ hỏi về cảm giác của ông sau khi thất bại quá nhiều lần như vậy. Ông nói: "Tôi chưa bao giờ thấy mình thất bại, dù chỉ một lần. Tôi phát minh ra bóng đèn tròn. Quá trình phát minh này có đến 2.000 bước".

Sau nhiều năm thính lực bị giảm, đến năm 46 tuổi, nhà soạn nhạc người Đức **Ludwig van Beethoven** hoàn toàn không thể nghe được. Bất chấp điều đó, ông vẫn viết được những tuyệt phẩm âm nhạc - gồm năm bản nhạc giao hưởng - vào những năm cuối đời của mình.

- Jack Canfield và Mark Victor Hansen

Thất bại chính là cơ hội để bạn khởi đầu lần nữa một cách hoàn hảo hơn.

- Henry Ford

The beauty remains; The pain passes

Although Henri Matisse was nearly twenty-eight years younger than Auguste Renoir, the two great artists were dear friends and frequent companions. When Renoir was confined to his home during the last decade of his life, Matisse visited him daily. Renoir, almost paralyzed by arthritis, continued to paint in spite of his infirmities. One day, as Matisse watched the elder painter working in his studio, fighting tortuous pain with each brush stroke, he blurted out: "Auguste, why do you continue to paint when you are in such agony?" Renoir answered simply: "The beauty remains; the pain passes." And so, almost to his dying day, Renoir put paint to canvas. One of his most famous paintings, *the Bathers*, was completed just two years before his passing, fourteen years after he was stricken by this disabling disease.

- *The Best of Bits & Pieces*

Weakness of character is the only defeat which cannot be amended.

- *François de la Rochefoucauld*

Nỗi đau sẽ qua đi và cái đẹp ở lại

Dẫu Henri Matisse trẻ hơn Auguste Renoir gần hai mươi tám tuổi, cả hai nhà họa sĩ vĩ đại này luôn là đôi bạn chân tình và gắn bó với nhau. Khi Renoir lâm bệnh và giam mình trong căn nhà suốt hơn 10 năm cuối cùng của cuộc đời, Matisse mỗi ngày đều ghé qua thăm bạn. Renoir - gần như bị tê liệt bởi chứng bệnh phong thấp rất nặng - vẫn tiếp tục vẽ trong tình trạng đau đớn đó. Một ngày kia, khi quan sát người bạn già làm việc trong phòng vẽ, cố gắng chống lại cơn đau đang giày vò thể xác qua từng nét cọ, Matisse thảng thốt la lên rằng: "Auguste ơi! Tại sao anh không nghỉ ngơi mà cứ vẽ khi phải chịu đau đớn như thế?". Renoir khẽ nhìn bạn, trả lời rằng: "Nỗi đau rồi sẽ qua đi nhưng cái đẹp vẫn còn ở lại". Và cứ

thế gần như cho đến ngày qua đời, Renoir tiếp tục kéo những nhát cọ lên khung vải. Một trong những tác phẩm nổi tiếng nhất của ông, *Những người phụ nữ đang tắm*, đã được hoàn thành hai năm trước khi ông qua đời, tức là mười bốn năm sau khi ông bắt đầu chịu đựng căn bệnh quái ác này.

- *The Best of Bits & Pieces*

Sự yếu đuối trong tính cách mới chính là khuyết điểm lớn nhất không thể nào thay đổi được.

- *François de la Rochefoucauld*

We never told him he couldn't do it

My son Joey was born with club feet. The doctors assured us that with treatment he would be able to walk normally - but would never run very well. The first three years of his life were spent in surgery, casts and braces. By the time he was eight, you wouldn't know he had a problem when you saw him walk.

The children in our neighborhood ran around as most children do during play, and Joey would jump right in and run and play, too. We never told him that he probably wouldn't be able to run as well as the other children. So he didn't know.

In seventh grade he decided to go out for the cross-country team. Every day he trained with the team. He worked harder and ran more than any of the others - perhaps he sensed that the abilities that seemed to come naturally to so many others did not come naturally to him. Although the entire team runs, only the top seven runners have the potential to score points for the school. We didn't tell him he probably would never make the team, so he didn't know.

He continued to run four to five miles a day, every day - even the day he had a 103-degree fever. I was worried, so I went to look for him after school. I found him running all alone. I asked him how he felt. "Okay," he said. He had two more miles to go. The sweat ran down his face and his eyes were glassy from his fever. Yet he looked straight ahead and kept running. We never told him he couldn't run four miles with a 103-degree fever. So he didn't know.

Two weeks later, the names of the team runners were called. Joey was number six on the list. Joey had made the team. He was in seventh grade - the other six team members were all eighthgraders. We never told him he shouldn't expect to make the team. We never told him he couldn't do it. We never told him he couldn't do it... so he didn't know. He just did it.

- Kathy Lamancusa

All shining pearls,

all great men,
all true values
require time as an evidence.

- *Unknown*

Điều chúng tôi không nói

Con trai Joey của tôi khi mới sinh đã có dị tật bẩm sinh ở chân. Các bác sĩ cam đoan với chúng tôi rằng sau khi chữa trị cậu bé có thể đi lại bình thường được, nhưng để chạy nhảy thì sẽ rất khó khăn. Trong suốt ba năm đầu đời, Joey phải trải qua không biết bao nhiêu lần phẫu thuật nẹp và băng bó. Năm lên tám, khi nhìn Joey bước đi, bạn không thể nào biết được chân của cậu bé có vấn đề.

Cũng như bao đứa trẻ cùng trang lứa, Joey rất thích chạy nhảy và thường chơi đuổi bắt cùng các bạn không chút ngại ngùng. Chúng tôi đã không nói cho con biết rằng nó có thể sẽ không bao giờ chạy được như các bạn khác. Thế nên, con trai tôi không biết điều đó.

Vào năm học lớp bảy, Joey quyết định tham gia vào đội chạy việt dã của trường. Hàng ngày, nó đều tập luyện chung với đội. Joey là người chăm chỉ tập luyện và chạy nhiều hơn bất cứ thành viên nào khác trong đội - có lẽ bởi vì cậu bé cảm thấy được rằng trong khi việc chạy đối với mọi người là một điều hết sức tự nhiên, thì lại là một vấn đề hơi khó khăn với mình. Mặc dù toàn đội đều tham gia tập luyện, nhưng chỉ có một nhóm 7 người giỏi nhất có khả năng mang lại chiến thắng cho trường là được chọn thi đấu. Chúng tôi không nói cho Joey biết rằng nó khó có thể nằm trong nhóm dẫn đầu đó. Thế nên, con trai tôi không biết điều đó.

Joey đều đặn tập chạy từ bốn đến năm dặm mỗi ngày, kể cả khi bị cơn sốt 39°C hành hạ. Hôm ấy, tôi rất lo lắng, nên quyết định đến trường vào giờ tập chạy sau buổi học để tìm con. Lúc tới nơi, tôi thấy chỉ có một mình Joey trên đường chạy. Khi tôi hỏi, cậu bé chỉ nói đơn giản: "Con khỏe mà!". Nó còn phải chạy đến hai dặm nữa mới hoàn tất bài tập chạy hôm nay. Những giọt mồ hôi vã ra như tắm trên khuôn mặt con trai tôi và đôi mắt nó như mờ hẳn đi vì cơn sốt. Thế nhưng, Joey vẫn nhìn thẳng về phía trước và tiếp tục chạy.

Chúng tôi đã không bao giờ nói rằng con không thể chạy được bốn dặm đường khi bị sốt cao. Thế nên, con trai tôi không biết điều đó.

Hai tuần sau, tên các thành viên được chọn vào đội tuyển chạy việt dã được công bố. Joey là người đứng thứ sáu trong danh sách. Con trai tôi đã có mặt trong đội tuyển. Nó là học sinh lớp bảy duy nhất - trong khi các thành viên khác đều là học sinh lớp tám. Chúng tôi đã không bao giờ nói với con mình rằng nó sẽ không thể làm được. Và bởi vì chúng tôi không bao giờ nói điều ấy... nên Joey không hề hay biết. Nó chỉ biết cố gắng hết sức mình mà thôi.

- Kathy Lamancusa

Chỉ có thời gian mới đủ sức mài mòn đá vô tri thành viên ngọc tỏa sáng lung linh, chỉ có thời gian mới đủ sức chuyển biến một kẻ tầm thường thành vĩ nhân. Và cũng chỉ có thời gian mới minh chứng cho những giá trị chân thật nhất.

- Khuyết danh

The passionate pursuit of possibility

Years ago, while unearthing an ancient Egyptian tomb, an archaeologist came upon seeds buried in a piece of wood. Planted, the seeds realized their potential after more than 3,000 years! Are there conditions in the lives of people so discouraging, so defeating, that human beings - regardless of inherent potentiality - are doomed to lives of failure and quiet desperation? Or are there also seeds of possibility in people, an urge for becoming that is so strong, that the hard crust of adversity is breached? Consider this story that came over the wires of the Associated Press on May 23, 1984:

As a child, Mary Groda did not learn to read and write. Experts labeled her retarded. As an adolescent she "earned" an additional label, "incorrigible," and was sentenced to two years in a reformatory. It was here, ironically, in this closed-in place, that Mary - bending to the challenge to learn - worked at her task for as long as 16 hours a day. Her hard work paid off. She was awarded her (GED) high school diploma.

But more misfortune was to visit Mary Groda. After leaving the reformatory, she became pregnant without benefit of marriage. Then, two years later a second pregnancy resulted in a stroke, erasing her hard-earned powers of reading and writing. With the help and support of her father, Mary battled back, regaining what she had lost.

In dire financial straits, Mary went on welfare. Finally, to make ends meet, she took in seven foster children. It was during this period that she started taking courses at a community college. Upon completion of her course work, she applied to and was accepted by the Albany Medical School to study medicine.

In the spring of 1984 in Oregon, Mary Groda Lewis - she's married now - paraded in full academic regalia across the graduation stage. No one can know what private thoughts went through Mary's mind as she reached out to grasp this eloquent testimony to her self-belief and perseverance, her diploma that announced to all the world: Here stands on this very small point of planet Earth a person who dared to dream the impossible dream, a person who confirms for all of us our human divineness. Here stands Mary Groda Lewis, MD.

- James E. Conner

Cherish your visions and your dreams as they are the children of your soul; the blueprints of your ultimate achievements.

- Napoleon Hill

Không bao giờ gục ngã

Nhiều năm về trước, khi khai quật một ngôi mộ cổ Ai Cập, một nhà khảo cổ đã tìm thấy những hạt giống vùi trong một miếng gỗ. Khi được trồng trở lại, những hạt giống ấy đã nảy mầm, bộc lộ sức sống tiềm tàng sau hơn 3.000 năm bị chôn vùi. Phải chăng điều kiện sống của con người chúng ta quá chán nản, quá dễ thất bại mà chúng ta - vì không nhận ra được những tiềm năng vốn có của mình - đã cam chịu sống trong những thất bại và tuyệt vọng câm nín? Hay trong chúng ta cũng có những hạt mầm của những khả năng, như một sự thôi thúc vươn lên mạnh mẽ đến nỗi mọi vỏ cứng của nghịch cảnh cũng sẽ bị chọc thủng? Hãy suy ngẫm câu chuyện đã từng được phát rộng rãi trên Associated Press vào ngày 23 tháng 5 năm 1984 như sau:

Khi còn là một cô bé, Mary Groda không thể học đọc và viết được. Các chuyên gia cho rằng cô bé mắc chứng chậm phát triển. Khi đến tuổi dậy thì, cô lại bị gán cho là "kẻ bất trị" và bị giam hai năm trong trại cải tạo. Thật kỳ lạ, chính tại nơi đây, Mary bắt đầu học và cô học 16 giờ mỗi ngày. Sự nỗ lực của cô đã được đền đáp bằng tấm bằng tốt nghiệp Trung học.

Thế nhưng những bất hạnh vẫn tiếp tục đến với Mary. Sau khi rời trại cải tạo, cô mang thai mà không nhận được sự trợ giúp nào. Rồi hai năm sau, lần mang thai thứ hai đã khiến cô bị một cơn đột quỵ, mất hẳn khả năng đọc và viết mà khó khăn lắm cô mới có được. Với sự trợ giúp và ủng hộ của người cha, Mary đã chiến đấu chống trả bệnh tật, giành lại được những gì đã mất.

Trong điều kiện tài chính eo hẹp, Mary vẫn cố gắng vượt qua tất cả. Để thoát khỏi bước đường cùng, cô nhận nuôi bảy đứa trẻ cùng lúc. Cùng thời gian đó, cô bắt đầu học tại một trường cao đẳng cộng đồng. Khi hoàn thành khóa

học, cô nộp đơn và được chấp thuận vào học tại trường Y khoa Albany.

Vào mùa xuân năm 1984 tại Oregon, Mary Groda Lewis - giờ đây đã lập gia đình - bước lên sân khấu nhận tấm bằng tốt nghiệp trong trang phục cử nhân. Không ai biết được Mary đang nghĩ gì khi cô đưa tay nhận tấm bằng minh chứng cho sự tự tin vào bản thân và lòng kiên trì của mình. Tấm bằng đã cho cả thế giới biết rằng: Nơi đây, ngay tại một điểm rất nhỏ trên Trái đất này, có một con người dám ước mơ một giấc mơ tưởng chừng không thể, một con người đã khẳng định với tất cả chúng ta về những khả năng tuyệt diệu mà con người có thể làm được. Nơi đây, người đang hiên ngang ngẩng cao đầu chính là Mary Groda Lewis, tiến sĩ y khoa.

- James E. Conner

Hãy khát khao và nuôi dưỡng những ước mơ, vì đó là động lực giúp bạn đạt được những thành tựu lớn nhất của cuộc đời mình.

- Napoleon Hill

Are you strong enough to handle critics?

It is not the critic who counts, not the man who points out how the strong man stumbles or where the doer of deeds could have done them better. The credit belongs to the man who is actually in the arena, whose face is marred by dust and sweat and blood, who strives valiantly, who errs and comes short again and again because there is no effort without error and shortcomings, who knows the great devotion, who spends himself in a worthy cause, who at his best knows in the end the high achievement of triumph and who at worst, if he fails while daring greatly, knows his place shall never be with those timid and cold souls who know neither victory nor defeat.

- *Theodore Roosevelt*

Your chances of success in any undertaking can always be measured by your belief in yourself.

- *Robert Collier*

Vinh quang

Vinh quang không phụ thuộc vào số lần bạn sai lầm, vấp ngã cũng như không phụ thuộc vào chiến công của bạn to lớn như thế nào. Vinh quang thuộc về những con người đã chiến đấu thực sự trên đấu trường với khuôn mặt thấm đẫm bụi bặm, mồ hôi và cả máu; thuộc về những con người đã chiến đấu một cách anh dũng - người đã thất bại hay vấp ngã nhiều lần bởi không có nỗ lực nào mà hoàn toàn tránh khỏi sai lầm và thiếu sót. Vinh quang thuộc về những ai biết hy sinh hết mình cho mục đích chung, nỗ lực đến phút cuối cùng để giành được chiến thắng huy hoàng. Và lỡ như họ thất bại trong khi đang chiến đấu hết mình thì không ai có thể xem họ như những kẻ hèn nhát và vô cảm - những người không bao giờ

được nếm trải cảm xúc thực sự của chiến thắng cũng như thất bại.

- Theodore Roosevelt

Trong bất kỳ công việc gì, mức độ thành công luôn được đo lường bằng sự tự tin của bạn.

- Robert Collier

On Death and Dying

Vượt qua nỗi đau

Each time something difficult and challenging has happened to you, it has marked the beginning of a new era in your life.

- *Kimberly Kirberger*

Mỗi khó khăn, thử thách xảy đến với bạn đều ghi dấu cho sự khởi đầu một giai đoạn mới trong cuộc đời bạn.

- *Kimberly Kirberger*

The prettiest angel

For the past 20 years I have spoken to all kinds of audiences in the character of Benjamin Franklin, complete with costume. One day, I was visiting and talking with pupils of a primary school. One student raised his hand and said, "I thought you died." This was not an unusual question and I tried to find a suitable answer by saying, "Well, I did die on April 17, 1790, when I was 84 years old, but I didn't like it and I'm never going to do it again."

I immediately asked for any other questions and called on a boy at the back of the room who raised his hand. He asked, "When you were in Heaven, did you see my mother there?"

My heart stopped. I wanted the floor to open up and swallow me.

My only thought was, don't blow this! I realized for an 11-year-old boy to ask that question in front of all of his classmates, it had to either be a very recent occurrence or of utmost concern. I also knew I had to say something to comfort him.

Then I heard my voice say: "I'm not sure among I met was your mother, but if it is true, she was the prettiest angel there".

The smile on his face told me that it was the right answer. I'm not sure where it came from, but I think I just may have had a little help from the prettiest angle there.

- Ralph Archbold

The heart of a fool is in his mouth, but the mouth of a wise man is in his heart.

- Benjamin Franklin

Thiên thần đẹp nhất

Suốt 20 năm qua, tôi đã diễn thuyết trước khán giả thuộc mọi lĩnh vực và thành phần khác nhau trong một ngoại hình rất giống Tổng thống Benjamin Franklin, kể cả trang phục. Một ngày nọ, tôi đã đến thăm và trò chuyện với các em học sinh ở một trường tiểu học. Một học sinh đã giơ tay phát biểu: "Cháu nghĩ rằng ông đã chết". Câu hỏi này thật khác thường và tôi đã cố gắng tìm câu trả lời thích hợp: "Đúng vậy, ông đã chết vào ngày 17 tháng 4 năm 1790 khi ông 84 tuổi, nhưng ông không thích như thế và ông sẽ không bao giờ làm như thế nữa".

Ngay lập tức tôi đề nghị các em đặt những câu hỏi khác và gọi cậu bé ngồi cuối lớp đang giơ tay xin phát biểu. Cậu bé hỏi tôi: "Vậy khi ở trên Thiên đường, ông có nhìn thấy mẹ cháu ở đó không?".

Tim tôi như ngừng đập. Tôi ước gì mặt đất có thể nứt ra và nuốt chửng tôi vào đó.

Lúc ấy, tôi chỉ có thể tự an ủi mình: "Phải chấp nhận điều này!". Tôi hiểu rằng khi cậu bé chỉ mới 11 tuổi đặt câu hỏi đó cho tôi trước mặt các bạn nghĩa là sự kiện đau buồn ấy vừa mới xảy ra hoặc có thể là mối quan tâm rất lớn đối với cậu bé. Tôi cũng biết là mình cần phải nói một điều gì đó để an ủi cậu.

Sau đó tôi chột trả lời: "Ông không chắc là trong những người ông gặp có mẹ cháu, nhưng nếu đúng như vậy thì mẹ cháu sẽ là thiên thần đẹp nhất trên Thiên đường".

Nụ cười trên khuôn mặt của cậu bé đã cho tôi biết rằng đó là câu trả lời đúng. Tôi không biết những lời nói đó đến từ đâu nhưng tôi nghĩ có lẽ tôi vừa mới nhận được sự giúp đỡ từ một thiên thần đẹp nhất trên Thiên đường.

- Ralph Archbold

Trái tim của kẻ xuẩn ngốc nằm ở cửa miệng, nhưng cái miệng của người thông minh lại ngự trị trong trái tim.

- Benjamin Franklin

But you didn't

I looked at you and smiled the other day
I thought you'd see me but you didn't

I said "I love you" and waited for what you would say
I thought you'd hear me but you didn't
I asked you to come outside and play ball with me
I thought you'd follow me but you didn't

I drew a picture just for you to see
I thought you'd save it but you didn't

I made a fort for us back in the woods
I thought you'd camp with me but you didn't

I found some worms 'n' such for fishing if we could

I thought you'd want to go but you didn't

I needed you just to talk to, my thoughts to share

I thought you'd want to but you didn't

I told you about the game hoping you'd be there

I thought you'd surely come but you didn't

I asked you to share my youth with me

I thought you'd want to but you couldn't.

My country called me to war, you asked me to come home safely.

But I didn't.

- Stan Gebhardt

Death is a challenge. It tell us not to waste time. It tell us to tell

each other right now that we love each other.

- *Leo Buscaglia*

Điều con không thể

Con nhìn mẹ và mỉm cười với mẹ
Con nghĩ rằng mẹ biết, nhưng mẹ đã không nhìn thấy

Con nói "Con yêu mẹ", và đợi chờ một lời đáp trả
Con mong mẹ trả lời, nhưng mẹ nào nghe thấy
Con rủ mẹ ra sân cùng con chơi bóng
Hy vọng mẹ theo bước, nhưng con đợi hoài mà chẳng thấy mẹ đâu

Con vẽ dành tặng mẹ một bức tranh
Con nghĩ mẹ sẽ giữ nó, nhưng mẹ đã không làm như thế
Con xây một pháo đài bằng gỗ trong rừng
Con muốn mẹ cùng cắm trại với con, nhưng mẹ lại không thể

Con đào trùn đất cho buổi câu cá

Rủ mẹ cùng chơi, nhưng mẹ muốn ở nhà

Con muốn trò chuyện tâm tình với mẹ

Con nghĩ mẹ sẽ sẵn lòng, nhưng mẹ còn nhiều việc phải lo âu

Con kể cho mẹ nghe về buổi thi đấu

Con đợi mẹ đến, nhưng rồi đến lúc về cũng chẳng thấy mẹ đâu

Con mong mẹ là người bạn chia sẻ cùng con trong suốt quãng đời thanh niên
nông nổi

Con hy vọng mẹ hiểu, nhưng thật ra mẹ không thể, mẹ ơi!

Đất nước chiến chinh gọi con nhập ngũ

Mẹ bắt con hứa sẽ trở về bình an bên mẹ
Nhưng mẹ ơi, lần này, con lại không thể.

- Stan Gebhardt

Cái chết chỉ là sự thử thách. Nó nhắc nhở chúng ta đừng lãng phí thời gian và hãy bày tỏ tình yêu thương với nhau ngay từ bây giờ.

- Leo Buscaglia

To remember me

The day will come when my body will lie upon a white sheet neatly tucked under four corners of a mattress located in a hospital busily occupied with the living and the dying. At a certain moment a doctor will determine that my brain has ceased to function and that, for all intents and purposes, my life has stopped.

When that happens, do not attempt to instill artificial life into my body by the use of a machine. And don't call this my deathbed. Let it be called the Bed of Life, and let my body be taken from it to help others lead fuller lives.

Give my eyes to the man who has never seen a sunrise, a baby's face or love in the eyes of a woman. Give my heart to a person whose own heart has caused nothing but endless days of pain. Give my blood to the teenager who was pulled from the wreckage of his car, so that he might live to see his grandchildren play. Give my kidneys to one who depends on a machine to exist from day to day. Take my bones, every muscle, every fiber and nerve in my body and find a way to make a crippled child walk.

Explore every corner of my brain. Take my cells, if necessary, and let them grow so that, someday, a speechless boy will shout at the crack of a bat and a deaf girl will hear the sound of rain against her window.

Burn what is left of me and scatter the ashes to the winds to help the flowers grow and blossom.

If you must bury something, let it be my faults, my weaknesses and all prejudice against the others around me.

Give my sins to the devil. Give my soul to God.

If, by chance, you wish to remember me, do it with a kind deed or word to someone who needs you. If you do all I have asked, I will live forever.

- Robert N. Test

Đề mãi nhớ đến tôi

Ngày đó sẽ đến khi tôi nằm trên chiếc đũa trái giường màu trắng được gấp gọn gàng vào bốn góc của tấm nệm trong một bệnh viện lúc nào cũng đầy những con người đang vật lộn giữa sự sống và cái chết. Rồi đến một lúc nào đó, bác sĩ sẽ xác định rằng não tôi đã ngừng hoạt động và rằng, cuộc sống của tôi hầu như đã chấm dứt.

Khi điều đó xảy ra, xin đừng cố gắng dùng máy móc để truyền cuộc sống nhân tạo vào cơ thể tôi. Và xin đừng gọi đây là chiếc giường nơi tôi đã chết. Hãy gọi nó là Chiếc Giường của Sự Sống, và hãy đem thân thể tôi đi để giúp người khác có được những mảnh đời trọn vẹn hơn.

Hãy lấy đôi mắt tôi trao cho người đàn ông chưa bao giờ được thấy tia nắng mặt trời, khuôn mặt trẻ thơ hay tình yêu trong đôi mắt người phụ nữ. Hãy tặng trái tim tôi cho một người phải sống trong đau đớn triền miên với trái tim bệnh tật. Hãy truyền máu của tôi cho một cậu thanh niên được kéo ra từ chiếc xe hơi bẹp nát, để cậu ấy còn sống mà xem cháu nội mình chơi đùa. Hãy thay thận của tôi cho bệnh nhân đang chống chọi ngày qua ngày bằng máy chạy thận nhân tạo. Hãy lấy từng lóng xương, từng cơ bắp, từng mô máu và hệ thần kinh của tôi rồi tìm cách làm cho một đứa bé tật nguyền bước đi được.

Hãy nghiên cứu từng ngóc ngách trong bộ não của tôi. Hãy lấy đi những tế bào, nếu cần thiết, và nuôi chúng phát triển để đến một ngày nào đó, một đứa bé trai bị câm sẽ gào thét cổ vũ cho một trận thể thao và một bé gái khiếm thính sẽ nghe được tiếng mưa rơi bên ngoài khung cửa sổ.

Những gì còn lại của tôi, xin hãy thiêu chúng đi và rải tro theo cơn gió để giúp cây xanh tốt và đơm hoa.

Nếu cần phải chôn, thì hãy chôn những lỗi lầm, sự yếu đuối và tất cả những thành kiến của tôi về mọi người xung quanh.

Hãy trao tội lỗi của tôi cho quỷ dữ và dâng linh hồn tôi cho Thượng Đế.

Còn nếu như bạn muốn tưởng nhớ đến tôi, thì hãy làm điều đó bằng một cử chỉ hay lời nói yêu thương dành cho một người nào đó cần đến bạn. Nếu bạn làm tất cả những điều mà tôi nguyện ước, tôi sẽ trở nên bất tử.

- Robert N. Test

Please dress me in red

In my profession, I have worked with children who have the virus that causes AIDS. The relationships that I have had with these special kids have been valuable gifts in my life. Let me tell you a story about the courage of Tyler.

Tyler was born infected with HIV from his mother. From the very beginning of his life, he was dependent on medications to enable him to survive. At times, he also needed supplemental oxygen to support his breathing.

Tyler wasn't willing to give up one single moment of his childhood to this deadly disease. It was not unusual to find him playing and racing around his backyard, wearing his medicine-laden backpack and dragging his tank of oxygen behind him in his little wagon. Tyler's pure joy in being alive gave him energy that caused all of us who knew him to marvel. Tyler's mom often recognized that he moved so fast, she dressed him in red. That way, when she peered out the window to check on him playing in the yard, she could quickly spot him.

This dreaded disease eventually wore down even the likes of a little dynamo like Tyler. He became quite ill and, unfortunately, so did his mother. When it became apparent that he wasn't going to survive, Tyler's mom talked to him and she comforted him by telling Tyler that she was dying, too, and that she would be with him soon in heaven.

A few days before his death, Tyler beckoned me over to his hospital bed and whispered, "I might die soon. I'm not scared. When I die, please dress me in red. Mom promised she's coming to heaven, too. I'll be playing when she gets there, and I want to make sure she can find me."

- Cindy Dee Holms

Hãy mặc cho con bộ đồ màu đỏ

Công việc của tôi là chăm sóc những đứa trẻ mang trong người vi-rút gây ra căn bệnh AIDS. Những mối quan hệ tôi có được với những đứa trẻ đặc biệt

này chính là món quà vô giá đối với tôi. Tôi xin kể cho các bạn nghe câu chuyện về lòng can đảm của một cậu bé tên là Tyler.

Khi mới sinh, Tyler đã bị lây nhiễm HIV từ người mẹ. Từ lúc còn là một đứa bé sơ sinh, em sống được là nhờ vào rất nhiều loại thuốc. Đôi khi, em cũng cần phải được trợ giúp thở bằng ôxy.

Thế nhưng, Tyler không chịu gục ngã trong bất kỳ một phút giây nào trước căn bệnh chết người này. Chúng tôi vẫn thường thấy cậu chơi đùa hay chạy nhảy dưới sân, vừa mang trên vai chiếc ba lô trĩu nặng thuốc men, vừa kéo lê theo mình chiếc xe đẩy chứa bình ôxy để thở. Niềm vui trẻ thơ của Tyler đã mang lại cho cậu bé sức mạnh và khiến tất cả chúng tôi, những người biết cậu đều rất đỗi ngạc nhiên và xem đây là một kỳ tích. Mẹ của Tyler nhận thấy cậu bé chạy quá nhanh nên bà mặc cho cậu bộ đồ màu đỏ. Bằng cách ấy, mỗi khi nhìn ra cửa sổ để trông chừng Tyler chơi đùa trên sân, bà đều có thể dễ dàng nhận ra cậu ngay.

Căn bệnh đáng sợ ấy cuối cùng rồi cũng hạ gục ngay cả một cậu bé đầy nghị lực như Tyler. Cậu yếu dần, và bất hạnh thay, cả mẹ cậu cũng trong tình trạng như vậy. Đến lúc thấy cậu bé sống không được bao lâu nữa, mẹ Tyler trò chuyện và an ủi rằng bà cũng sắp chết và bà sẽ sớm bên cạnh cậu nơi Thiên đường.

Vài ngày trước khi qua đời, Tyler ra hiệu cho tôi đến gần bên giường của cậu và thì thầm rằng: "Con sắp chết rồi cô ạ. Nhưng con không sợ đâu. Khi con chết, xin cô hãy mặc cho con bộ đồ màu đỏ. Mẹ đã hứa là cũng sẽ đến Thiên đường với con. Khi mẹ đến, có lẽ lúc ấy con đang chơi với các bạn, và con muốn mẹ dễ dàng nhận ra con ngay".

- Cindy Dee Holms

The eternal optimist

We have been lucky to be blessed with three sons. Our middle son, Billy, is fondly known as "the eternal optimist." For example, he had always been an early riser and liked to get in our bed at 5 a.m. Although we would admonish him to be quiet and go back to sleep, he would say in a falsetto whisper, "It's going to be a beautiful morning. I hear the birds singing." When we would ask him to stop talking, he would reply, "I not talking to you; I talking to me!"

In kindergarten, teacher asked the class to draw a tiger. Art is not his strong suit, and his tiger came out with one eye that appeared to be shut. When asked why the Condensed Chicken Soup for the tiger had one eye closed, he replied, "Because he's saying, 'Here's looking at you, kid!'"

Once he got into an argument with his older brother about whether a man on TV was bald. Billy said, "He's not bald. He's only bald when he looks at you. When he walks away, he has lots of hair!"

Our youngest son was stricken with a serious uremic syndrome on a Tuesday and died on the following Friday. The night after Tanner's funeral, I had laid down beside Billy to discuss the day, as we often did. On this night, we were lying in the dark with not much to say. Suddenly, Billy spoke, "I feel sorry for us, but I almost feel more sorry for all those other people." Which people was he talking about? "The people who never knew Tanner. Weren't we lucky to have had Tanner with us for 20 months. Just think, there are lots of people who were never lucky enough to know him at all. We are really lucky people."

- *Beth Dalton*

Người luôn lạc quan

Chúng tôi may mắn có được ba cậu con trai tuyệt vời. Cậu con trai giữa, Billy, có biệt danh là "Người luôn lạc quan". Cậu luôn là người thức dậy sớm nhất, chạy vào giường bố mẹ từ lúc 5 giờ sáng. Dù chúng tôi nhắc nhở

rằng phải giữ yên lặng và đi ngủ trở lại, thế nhưng cậu luôn thì thầm giận dỗi: "Sáng hôm nay trời sẽ rất đẹp. Con nghe được cả tiếng chim đang hát ngoài kia!". Khi chúng tôi bảo Billy im lặng, cậu bé lại trả lời: "Con có nói với bố mẹ đâu, con đang nói với chính con mà!".

Ở nhà trẻ, cô giáo cho cả lớp vẽ hình một chú hổ. Billy không có năng khiếu vẽ tranh, và con hổ của cậu có một mắt nhắm, một mắt hé mở. Khi cô giáo hỏi tại sao hổ con lại nhắm một mắt, Billy trả lời: "Bởi vì hổ đang nói: 'Ta đang nhìn cậu đấy, cậu bé!'".

Có một lần, cậu tranh cãi với anh trai mình về việc người đàn ông trên truyền hình có phải bị hói thật không. Billy nói rằng: "Ông ta đâu có hói. Ông ta chỉ hói khi nhìn anh thôi. Khi đi khỏi, ông ta có nhiều tóc lắm!".

Con trai út của chúng tôi mắc phải một căn bệnh trầm trọng về thận vào một ngày thứ Ba, và qua đời ngay ngày thứ Sáu trong tuần đó. Buổi tối sau đám tang của Tanner, tôi nằm cạnh Billy để trò chuyện như thường lệ. Đêm ấy, hai mẹ con nằm trong bóng tối mà không nói gì nhiều. Đột nhiên, Billy nói với tôi: "Con rất đau buồn vì những gì đã xảy đến cho gia đình chúng ta, nhưng con còn buồn hơn cho nhiều người khác nữa". Những người khác nào mà cậu bé đang nói đến? "Đó là những người chưa bao giờ biết Tanner. Chẳng phải cả nhà mình thật may mắn vì đã có em Tanner trong suốt 20 tháng sao? Mẹ xem, có rất nhiều người chẳng bao giờ có được may mắn để nhìn thấy em cả. Gia đình mình thật là những người may mắn".

- Beth Dalton

All I remember

One day, while I was sitting in a quiet room waiting for an appointment, a wave of longing swept over me. I checked to make sure I was awake and not dreaming, and I saw that I was as far removed from a dreamy state as one could possibly be. Each thought I had was like a drop of water disturbing a still pond, and I marveled at the peacefulness of each passing moment.

Suddenly my mother's face appeared - my mother, as she had been before Alzheimer's disease had stripped her of her mind, her humanity, and 50 pounds. Her magnificent silver hair crowned her sweet face. She was so real and so close I felt I could reach out and touch her. I even smelled the fragrance of Joy, her favorite perfume. She seemed to be waiting and did not speak.

I said, "Oh, Mother, I'm so sorry that you had to suffer with that horrible disease."

She tipped her head slightly to one side, as though to acknowledge what I had said about her suffering. Then she smiled - a beautiful smile - and said very distinctly, "But all I remember is love." And she disappeared.

I began to shiver in a room gone suddenly cold, and I knew in my bones that the love we give and receive is all that matters and is all that is remembered. Suffering disappears; love remains.

Her words are the most valuable I have ever heard, and that moment is forever engraved on my heart.

- Bobbie Probst

Những điều khắc ghi trong tôi

Một ngày nọ, khi đang ngồi trong căn phòng yên tĩnh để chờ một cuộc hẹn, chợt một cảm giác thật kỳ lạ dâng lên trong tôi. Tôi vội kiểm tra để chắc

rằng mình đang tỉnh chứ không mơ, và tôi thấy mình đã đi quá xa so với giấc mơ của bất kỳ một người nào có thể có được. Mỗi suy nghĩ của tôi giống như một giọt nước rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, và tôi ngạc nhiên trước sự an bình của mỗi phút giây lặng lẽ trôi qua.

Rồi đột nhiên, gương mặt của mẹ tôi xuất hiện - gương mặt của bà trước khi mắc phải căn bệnh Alzheimer quái ác làm bà mất cả trí nhớ, không thể cảm nhận về con người và sụt hơn 22 cân. Mái tóc màu bạc tuyệt đẹp của bà uốn quanh khuôn mặt thanh tú. Bà trông rất thật và gần gũi đến mức tôi có cảm giác như mình có thể đưa tay chạm vào. Thậm chí, tôi còn ngửi thấy mùi nước hoa Joy - loại nước hoa mà mẹ tôi yêu thích nhất. Dường như bà đang chờ đợi một điều gì đó và không nói gì cả.

"Mẹ ơi, con rất tiếc là mẹ đã phải chịu đựng căn bệnh khủng khiếp ấy!", tôi nói.

Bà nhẹ lắc đầu, như thể bà hiểu được tôi đang nói về những khổ sở bà đã phải trải qua. Rồi bà mỉm cười - một nụ cười thật triu mến - và nói một cách rành mạch: "Nhưng những gì mẹ nhớ chỉ là tình yêu của con mà thôi!". Nói rồi, bà biến mất.

Tôi rùng mình khi căn phòng chợt trở nên lạnh lẽo, và tôi biết rõ rằng chỉ có tình yêu mà chúng ta cho đi cũng như nhận được mới là tất cả những gì chúng ta nhớ đến. Mọi nỗi đau đều sẽ qua đi, chỉ có tình yêu là còn lại mãi mãi.

Những lời nói của mẹ tôi là những điều quý giá nhất mà tôi đã từng được nghe, và giây phút đó khắc sâu mãi trong trái tim tôi.

- *Bobbie Probst*

Live your dream
Làm sống lại những ước mơ

Never, never, never, never give up.

- Winston Churchill

Không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ được đầu hàng.

- Winston Churchill

Not a one!

Little Chad was a shy, quiet, young boy. One day, he came home and told his mother that he'd like to make a valentine for everyone in his class. Her heart sank. She thought, "I wish he wouldn't do that!" because she had watched the children when they walked home from school.

They laughed and talked to each other. But Chad was never included. Nevertheless, she decided she would go along with her son. So she purchased the paper and glue and crayons. Night after night, Chad painstakingly made 35 valentines.

Valentine's Day dawned, and Chad was beside himself with excitement. He carefully stacked them up, put them in a bag, and bolted out the door. His mother decided to bake him his favorite cookies and serve them nice and warm with a cool glass of milk when he came home from school. She just knew he would be disappointed, and maybe that would ease the pain a little. It hurt her to think that he wouldn't get many valentines - maybe none at all.

That afternoon she had the cookies and milk on the table. When she heard the children outside, she looked out the window. Sure enough there they came, laughing and having the best time. And, as always, there was Chad in the rear. He walked a little faster than usual. She fully expected him to burst into tears as soon as he got inside. His arms were empty, she noticed, and when the door opened she choked back the tears.

"Mommy has some cookies and milk for you," she tried to be joyful.

But he hardly heard her words. He just marched right on by, his face aglow, and all he could say was: "Not a one. Not a one."

Her heart sank.

And then he added, "I didn't forget a one, not a single one!"

- *Dave Galloway*

Không thiếu một người nào!

Chad là một cậu bé trầm lặng, nhút nhát. Một ngày nọ, sau khi đi học về, cậu nói với mẹ rằng cậu muốn làm thiệp Valentine để tặng tất cả các bạn trong lớp. Trái tim người mẹ thất lại, bà thầm nghĩ: "Ước gì con đừng làm thế!" bởi bà đã từng thấy đám trẻ tan học về vừa đi vừa cười đùa, và trò chuyện râm ran. Nhưng Chad chưa bao giờ ở trong số đó. Tuy nhiên, bà vẫn quyết định giúp con mình. Bà mua giấy, keo và bút chì màu. Tới nào, Chad cũng cặm cụi làm để cho đủ cả 35 tấm thiệp.

Ngày Valentine đến, Chad rất háo hức. Cậu bé cẩn thận xếp tất cả thiệp vào cặp và nhảy chân sáo đến trường. Người mẹ quyết định sẽ nướng món bánh quy mà Chad rất thích và sẽ đãi cậu cùng với một ly sữa khi Chad tan học về nhà. Bà nghĩ rằng ắt hẳn Chad sẽ rất thất vọng, và những điều bà làm sẽ có thể giúp cậu bé dịu đi đôi chút. Bà cảm thấy rất buồn khi nghĩ rằng Chad sẽ chẳng nhận được nhiều thiệp, và có thể là chẳng có tấm nào cả.

Trưa đến, người mẹ đã chuẩn bị xong tất cả. Khi nghe tiếng bọn trẻ bên ngoài, bà vội nhìn qua cửa sổ. Đám trẻ vẫn cười nói và vui vẻ. Và, như thường lệ, Chad vẫn đi một mình ở phía sau. Nhưng cậu bé đi nhanh hơn mọi ngày. Người mẹ thầm nghĩ rằng có lẽ Chad sẽ òa khóc ngay khi bước vào nhà. Bà thấy hai tay cậu bé trống không, không có lấy một tấm thiệp nào, và bà nén nước mắt khi cánh cửa phòng bật mở.

"Mẹ có bánh và sữa cho con đây!", bà cố tỏ ra vui vẻ.

Nhưng cậu bé hầu như không để ý là mẹ đang nói gì. Cậu bước vào nhà, khuôn mặt ngời sáng, và luôn miệng nói rằng: "Không một ai cả! Không một ai cả!".

Trái tim người mẹ thất lại.

Và rồi cậu nói tiếp: "Con đã tặng thiệp cho tất cả các bạn đấy mẹ ạ, con không quên một ai cả!".

- Dave Galloway

One at a time

I was walking down a beach at sunset. The beach was crowded but what I noticed was a boy, who kept picking something up and throwing it out into the water. As I approached even closer, I saw that the boy was picking up starfish that had been washed up on the beach and, one at a time, he was throwing them back into the water.

I was puzzled. I approached the boy and said, "Good evening, my boy. I was wondering what you are doing."

"I'm throwing these starfish back into the ocean. You see, it's low tide right now and all of these starfish have been washed up onto the shore. If I don't throw them back into the sea, they'll die up here from lack of oxygen."

"I understand. But there must be thousands of starfish on this beach. You can't possibly get to all of them. And this is probably happening on hundreds of beaches all up and down this coast. And don't you realize that you can't possibly make a difference?"

The boy smiled, bent down and picked up yet another starfish, and as he threw it back into the sea, he replied, "Made a difference to that one!"

- Jack Canfield and Mark Victor Hansen

To try is all.
It matters not if one succeeds or fails outwardly.

- Robert Thibodeau

Cố gắng từng chút một

Tôi đang đi dạo trên bãi biển khi hoàng hôn buông xuống. Dù biển đông

người nhưng tôi chỉ chú ý đến một cậu bé cứ liên tục cúi xuống nhặt thứ gì đó và ném xuống biển. Khi đến gần hơn, tôi thấy cậu bé đang nhặt những con sao biển bị cuốn lên bờ và lần lượt ném từng con trở lại với biển.

Tôi cảm thấy khó hiểu. Tôi liền tiến đến chỗ cậu bé và nói: "Chào cháu, chú thắc mắc không biết cháu đang làm gì?".

"Cháu đang đưa những con sao biển này trở về với đại dương. Chú thấy đó, bây giờ thủy triều đang xuống và tất cả những con sao biển này đã bị giạt lên bờ. Nếu như cháu không đưa chúng trở về biển thì chúng sẽ chết ngay ở đây vì thiếu oxy".

"Chú hiểu rồi. Nhưng có đến hàng ngàn con sao biển ở trên bãi biển này. Cháu không thể nào nhặt hết tất cả chúng được. Và chuyện này còn xảy ra ở hàng trăm chỗ khác suốt bờ biển này. Cháu có nhận thấy rằng cháu không thể làm thay đổi được thực tế sao?"

Cậu bé mỉm cười, cúi xuống và rồi nhặt con sao biển khác lên, và khi ném nó xuống biển, cậu trả lời tôi: "Nhưng cháu có thể giúp được con sao biển này!".

- Jack Canfield và Mark Victor Hansen

Cố gắng là tất cả những gì mà bạn phải làm.
Cho dù thành công hay thất bại.

- Robert Thibodeau

Service with a smile

A man wrote a letter to a small hotel in the Midwest town he planned to visit on his vacation. He wrote:

I would very much like to bring my dog with me. He is well-groomed and very well behaved. Would you be willing to permit me to keep him in my room with me at night?

An immediate reply came from the hotel owner, who said.

I've been operating this hotel for many years. In all that time, I've never had a dog steal towels, bedclothes or silverware or pictures off the walls.

I've never had to evict a dog in the middle of the night for being drunk and disorderly. And I've never had a dog run out on a hotel bill.

Yes, indeed, your dog is welcome at my hotel. And, if your dog will vouch for you, you're welcome to stay here, too.

- Karl Albrecht and Ron Zenke

If you could choose one characteristic that would get you through life, choose a sense of humour.

- Jennifer James

Sự phục vụ tận tình

Một người đàn ông viết thư cho một khách sạn nhỏ ở thị trấn nơi ông định đến thăm nhân kỳ nghỉ của mình. Ông viết rằng:

Tôi rất muốn được mang theo chú chó nhỏ của mình. Nó rất sạch sẽ và ngoan ngoãn. Liệu ban đêm, các ông có thể cho phép tôi

được mang nó vào trong phòng không?

Ngay lập tức, người chủ khách sạn đã viết thư trả lời ông như sau:

Tôi điều hành khách sạn này đã nhiều năm. Trong suốt thời gian đó, tôi chưa từng bị chú chó nào lấy cắp khăn tắm, đồ ngủ, các đồ dùng bằng bạc, hay các bức tranh treo tường trong phòng.

Tôi chưa từng đuổi một chú chó nào ngay trong đêm vì say rượu và làm mất trật tự. Và tôi cũng chưa từng gặp trường hợp chú chó nào trốn trả tiền phòng.

Quả thực là như vậy, chú chó của ông sẽ được chào đón tại khách sạn của chúng tôi. Và, nếu chú chó ấy bảo lãnh cho ông, thì ông cũng được chào đón đến ở nơi này.

- Karl Albrecht và Ron Zenke

Nếu có thể chọn một tính cách cho suốt cuộc đời, hãy chọn óc khôi hài.

- Jennifer James

Encouragement

Some of the greatest success stories of history have followed a word of encouragement or an act of confidence by a loved one or a trusting friend. Had it not been for a confident wife, Sophia, we might not have listed among the great names of literature the name of Nathaniel

Hawthorne.

When Nathaniel, a heartbroken man, went home to tell his wife that he was a failure and had been fired from his job, she surprised him with an exclamation of joy.

"Now," she said triumphantly, "you can write your book!"

"Yes," replied the man, with sagging confidence, "and what shall we live on while I am writing it?"

To his amazement, she opened a drawer and pulled out a substantial amount of money.

"Where on earth did you get that?" he exclaimed.

"I have always known that you were a man of genius," she told him. "I knew that someday you would write a masterpiece. So every week, out of the money you gave me for housekeeping, I saved a little bit. So here is enough to last us for one whole year."

From her trust and confidence came one of the greatest novels of American literature, *The Scarlet Letter*.

- Nido Qubein

It takes so little to make people happy.

Just a touch, if we know how to give it, just a word fitly spoken... a slight readjustment of some bolt or pin or bearing in the delicate machinery of a soul.

- Frank Crane

Nguồn động viên

Một số những câu chuyện về sự thành công vĩ đại nhất trong lịch sử đều xuất phát từ một lời động viên và sự tin tưởng của người yêu hay một người bạn đáng tin cậy. Nếu không nhờ người vợ có niềm tin mạnh mẽ như Sophia, chúng ta hẳn đã không tìm được cái tên Nathaniel Hawthorne giữa những tên tuổi vĩ đại của nền văn học Mỹ.

Khi Nathaniel đau khổ trở về nhà và nói với vợ rằng ông vừa bị mất việc làm, thái độ vui mừng của bà đã khiến ông ngạc nhiên:

“Bây giờ anh đã có thời gian để viết sách rồi!”, bà vui mừng nói.

“Anh biết!”, ông đáp không mấy tự tin. “Nhưng chúng ta sẽ sống bằng gì trong thời gian anh ngồi viết?”

Trước sự ngạc nhiên của chồng, Sophia mở ngăn kéo và lấy ra một số tiền đáng kể.

“Em lấy số tiền đó ở đâu vậy?”, ông kêu lên.

“Em vẫn luôn biết rằng anh là một thiên tài”, bà bảo. “Em biết rằng một ngày nào đó anh sẽ viết nên một kiệt tác. Vì vậy, mỗi tuần em đã giữ lại một ít trong số tiền chợ anh đưa cho em. Chỗ này đủ cho chúng ta sống được một năm.”

Với sự tin tưởng và kỳ vọng của vợ, một trong những tiểu thuyết vĩ đại nhất của văn học Mỹ đã ra đời, tiểu thuyết: "Chữ A màu đỏ".

- *Nido Qubein*

Chẳng mất nhiều công sức mới làm cho người khác hạnh phúc. Chỉ là một cử chỉ nếu bạn biết cách, chỉ là một lời nói đúng lúc... một sự điều chỉnh nho nhỏ cho một cái chốt, cái vít hay

một con ốc trong cỗ máy tâm hồn tinh xảo của bạn.

- *Frank Crane*

Did the earth move for you?

Eleven-year-old Angela was stricken with a debilitating disease involving her nervous system. She was unable to walk, and the doctors did not hold out much hope of her ever recovering. The little girl was undaunted. There, lying in her hospital bed, she would vow to anyone who'd listen that she was definitely going to be walking again someday.

She was transferred to a specialized rehabilitation hospital in the San Francisco Bay area. The therapists were charmed by her undefeatable spirit. They taught her about imaging about seeing herself walking. If it would do nothing else, it would at least give her hope and something positive to do in the long waking hours in her bed. Angela would work as hard as possible in physical therapy and in exercise sessions. But she worked just as hard lying there faithfully doing her imaging, visualizing herself moving, moving, moving!

One day, as she was straining with all her might to imagine her legs moving again, it seemed as though a miracle happened: The bed moved! It began to move around the room! She screamed out, "Look what I'm doing! Look! Look! I can do it! I moved, I moved!"

Of course, at this very moment everyone else in the hospital was screaming, too, and running for cover. People were screaming, equipment was falling, and glass was breaking. You see, it was an earthquake. But don't tell that to Angela. She's convinced that she did it.

And now, only a few years later, she's back in school. On her own two legs. No crutches, no wheelchair. You see, anyone who can shake the earth between San Francisco and Oakland can conquer a piddling little disease, can't they?

- Hanoch McCarty

Có phải trái đất chuyển động vì bạn?

Cô bé Angela mười một tuổi mắc phải chứng bệnh suy nhược thần kinh. Cô bé không thể đi lại được, và các bác sĩ cũng không hy vọng nhiều vào khả năng phục hồi của cô. Nhưng cô bé không hề nản chí. Dù đang nằm trên giường bệnh, nhưng cô vẫn hứa với mọi người rằng chắc chắn sẽ có một ngày cô đi lại được.

Angela được chuyển đến một trung tâm phục hồi chức năng đặc biệt tại San Francisco. Các chuyên gia trị liệu ở đây rất ấn tượng trước sức mạnh tinh thần của cô bé. Họ hướng dẫn cô bé sử dụng phương pháp tưởng tượng để hình dung rằng mình đang bước đi. Nếu điều này không có tác dụng thì ít nhất cũng giúp cho cô bé có thêm hy vọng và những suy nghĩ tích cực để sống trong những tháng ngày dài nằm trên giường bệnh. Angela luôn nỗ lực bằng những khả năng có thể trong mỗi lần tập vật lý trị liệu. Nhưng cô bé vẫn nằm trên giường bệnh và tưởng tượng, cô hình dung mình đang bước đi, bước đi, và bước đi.

Một ngày kia, khi cô bé đang cố gắng nghĩ rằng mình đang đi trên đôi chân của chính mình thì dường như có một phép màu xuất hiện. Chiếc giường di chuyển! Nó bắt đầu di chuyển quanh phòng. Cô bé hét lên: "Hãy nhìn xem cháu đang làm gì này! Cháu có thể cử động, cháu đã cử động được!".

Dĩ nhiên là trong khoảnh khắc đặc biệt ấy, mọi người trong bệnh viện ai cũng đều hét lên và nháo nhác chạy đi tìm nơi trú ẩn. Tiếng gào hét, đồ đạc rơi đổ và cửa kiếng lần lượt vỡ tan. Đó là một cơn động đất! Nhưng đừng cho Angela biết về điều này. Cô bé tin rằng chính mình đã làm nên điều kỳ diệu đó.

Chỉ sau vài năm, cô bé đã trở lại trường học. Bằng chính đôi chân của mình. Đôi chân không nặng gổ, không xe lăn. Liệu những ai chứng kiến cơn động đất xảy ra ở khu vực giữa San Francisco và Oakland cũng có thể vượt qua được một căn bệnh nhẹ nào đó không?

- Hanoch McCarty

Risking

Two seeds lay side by side in the fertile spring soil. The first seed said, "I want to grow! I want to send my roots deep into the soil beneath me, and thrust my sprouts through the earth's crust above me... I want to unfurl my tender buds like banners to announce the arrival of spring... I want to feel the warmth of the sun on my face and the blessing of the morning dew on my petals!"

And so she grew.

The second seed said, "I am afraid. If I send my roots into the ground below, I don't know what I will encounter in the dark. If I push my way through the hard soil above me I may damage my delicate sprouts... what if I let my buds open and a snail tries to eat them? And if I were to open my blossoms, small children may pull me from the ground. No, it is much better for me to wait until it is safe."

And so she waited.

A yard hen scratching around in the early spring ground for food found the waiting seed and promptly ate it.

You see, those of us who refuse to risk and grow get swallowed up by life.

- Patty Hansen

It is when we all play safe that we create a world of utmost insecurity.

- Dag Hammarskjold

Dám mạo hiểm

Có hai hạt mầm nằm cạnh nhau trên một mảnh đất màu mỡ.

Hạt mầm thứ nhất nói: "Tôi muốn lớn lên. Tôi muốn bén rễ sâu xuống lòng đất và đâm chồi nảy lộc xuyên qua lớp đất cứng phía trên... Tôi muốn nở ra những cánh hoa dịu dàng như dấu hiệu chào đón mùa xuân... Tôi muốn cảm nhận sự ấm áp của ánh mặt trời tỏa trên gương mặt tôi và thưởng thức những giọt sương mai đọng trên những cánh hoa của tôi.

Và rồi hạt mầm mọc lên.

Hạt mầm thứ hai bảo: "Tôi sợ lắm. Nếu bén những nhánh rễ vào lòng đất sâu bên dưới, tôi không biết sẽ gặp phải điều gì ở nơi tối tăm đó. Nếu tôi xuyên qua lớp đất cứng phía trên, có thể tôi sẽ làm hỏng những chồi non mỏng manh của mình. Và giả như những chồi non của tôi có mọc lên, đám ốc sên sẽ kéo đến và nuốt ngay lấy chúng. Một ngày nào đó, nếu những bông hoa của tôi có thể nở ra được thì bọn trẻ con cũng sẽ vặt lấy. Không, tốt hơn hết là tôi nên nằm ở đây cho đến khi cảm thấy thật an toàn đã.

Và rồi hạt mầm chờ đợi.

Một buổi sáng mùa xuân, một chú gà đi loanh quanh đào bới tìm thức ăn, thấy hạt mầm lạc lõng ấy bèn mổ ngay lập tức.

Bạn thấy đấy, những ai không dám chấp nhận mạo hiểm và vươn lên sẽ bị cuộc sống nhấn chìm.

- Patty Hansen

Khi ẩn náu trong sự an toàn, chúng ta sẽ tạo nên một thế giới đầy những bất an.

- Dag Hammarskjold

Try something different

I'm sitting in a quiet room, in a peaceful little hotel hidden back among the pine trees. It's just past noon, late July, and I am listening to the desperate sounds of a life-or-death struggle going on a few feet away.

There's a small fly burning out the last of its short life's energies in a futile attempt to fly through the glass of the windowpane. The whining wings tell the poignant story of the fly's strategy: ***Try harder.***

But it's not working.

The frenzied effort offers no hope for survival. Ironically, the struggle is part of the trap.

The harder the fly tries, the more exhausted it becomes. It's impossible for the fly to try hard enough to succeed at breaking through the glass. Nevertheless, this little insect has staked its life on reaching its goal through raw effort and determination. Finally, the fly is doomed. It dies there on the windowsill.

Ten steps away, the door is open. Ten seconds of flying time and this small creature could reach the outside world it seeks. With only a fraction of the effort now being wasted, it could be free of this self-imposed trap.

If the fly doesn't get it so locked in on the idea that this particular route and tries another way, it will seek the breakthrough possibly.

Trying harder isn't always the solution to achieving more. It may not offer any real promise for getting what you want out of life. Sometimes, in fact, it's a big part of the problem.

If you stake your hopes for a breakthrough on trying harder than ever, you may kill your chances for success.

- ***Price Pritchett***

Hãy thử một cách khác

Tôi đang ngồi trong một căn phòng yên tĩnh của một khách sạn nhỏ ẩn giữa rừng thông. Trời mới quá trưa, vào một ngày cuối tháng Bảy, và tôi đang lắng nghe những âm thanh tuyệt vọng của trận chiến sinh tử đang diễn ra cách chỗ tôi ngồi vài bước chân.

Đó là một chú ruồi nhỏ đang dốc chút sức lực cuối cùng để vượt qua tấm kính chắn cửa sổ. Đôi cánh run rẩy như đang kể một câu chuyện bi thảm về chiến lược hành động của nó: ***Cố gắng hơn nữa.***

Nhưng chiến lược ấy không hiệu quả.

Những nỗ lực điên cuồng không mang lại chút hy vọng sống nào. Trớ trêu thay, trận chiến này lại góp phần tạo nên chiếc bẫy cho chính nó.

Càng cố gắng, nó càng mau kiệt sức. Thật vô ích khi chú ruồi cứ nhất định muốn phá vỡ tấm kính bằng sức lực nhỏ bé của mình. Vậy mà nó đã đánh cược cả sự sống của mình để đạt được mục tiêu bằng nỗ lực và sự quyết tâm nguyên sơ. Cuối cùng, chú ruồi phải chịu số phận bi đát. Nó kiệt sức và chết trên bậu cửa.

Chỉ cách mười bước chân thôi, cánh cửa đang rộng mở. Chỉ mất mười giây đồng hồ để bay đến đó, và con vật bé nhỏ này sẽ ra được với thế giới bên ngoài mà nó đang tìm kiếm. Chỉ cần bỏ ra một phần nhỏ sức lực, nó đã có thể thoát khỏi chiếc bẫy mà nó tự áp đặt cho mình.

Nếu chú ruồi không khóa chặt mình vào một lối nghĩ duy nhất và cố gắng thử một cách khác, chú đã tìm ra lối thoát một cách dễ dàng.

Cố gắng nhiều hơn nữa không phải lúc nào cũng là giải pháp tối ưu để đạt được thành công. Nó có thể không hứa hẹn cho những gì bạn đang mong muốn đạt được trong cuộc sống. Nhiều khi đó lại là khởi đầu của những vấn đề rắc rối.

Nếu bạn đặt cược mọi hy vọng để tìm thấy một lối thoát vào việc cố gắng hết sức, bạn có thể sẽ giết chết mọi cơ hội thành công của mình.

- ***Price Pritchett***

Eclectic Wisdom
Triết lý cuộc sống

The longer I live, the more beautiful life becomes.

- Frank Lloyd Wright

Càng sống, tôi càng chiêm nghiệm được vẻ đẹp của cuộc sống.

- Frank Lloyd Wright

An afternoon in the park

There once was a little boy who wanted to meet God. He knew it was a long trip to where God lived, so he packed his suitcase with Twinkies and a six-pack of root beer and he started his journey.

When he had gone about three blocks, he met an old woman. She was sitting in the park just staring at some pigeons. The boy sat down next to her and opened his suitcase. He was about to take a drink from his root beer when he noticed that the old lady looked hungry, so he offered her a Twinkie. She gratefully accepted it and smiled at him. Her smile was so pretty that the boy wanted to see it again, so he offered her a root beer. Once again she smiled at him. The boy was delighted!

They sat there all afternoon eating and smiling, but they never said a word.

As it began to grow dark, the boy realized how tired he was and he got up to leave. He turned around, ran back to the old woman and gave her a hug. She gave him her biggest smile ever.

When the boy opened the door to his own house a short time later, his mother was surprised by the look of joy on his face.

She asked him, "What did you do today that made you so happy?"

He replied, "I had lunch with God. You know what? She's got the most beautiful smile I've ever seen!"

Meanwhile, the old woman, also radiant with joy, returned to her home.

Her son was stunned by the look of peace on her face and he asked, "Mother, what did you do today that made you so happy?"

She replied, "I ate Twinkies in the park with God. You know, he's much younger than I expected."

- Julie A. Manhan

Một buổi chiều trong công viên

trình.

Có một cậu bé muốn gặp Thượng Đế. Cậu biết rằng phải đi cả một quãng đường rất dài mới có thể đến được nơi ở của Người, nên gói ghém mang theo bên mình những chiếc bánh Twinkie và cả sáu hộp nước trái cây, rồi bắt đầu cuộc hành

Khi đi qua được khoảng ba dặm phố, cậu gặp một bà lão. Bà đang ngồi trong công viên, lặng nhìn đàn chim bồ câu đang ríu rít trước mặt. Cậu bé ngồi xuống cạnh bà và mở túi xách của mình ra. Cậu định uống một hộp nước trái cây, nhưng chợt để ý thấy bà lão có vẻ đói, nên không ngần ngại mời bà một chiếc bánh. Bà cầm lấy và mỉm cười với cậu. Nụ cười của bà tươi tắn đến nỗi cậu bé muốn trông thấy một lần nữa, thế nên cậu mời bà một hộp nước trái cây. Bà lại cười với cậu. Cậu bé cảm thấy rất vui sướng!

Cả buổi chiều, hai bà cháu cứ ngồi bên nhau, vừa ăn, vừa mỉm cười, nhưng không nói với nhau lời nào.

Khi trời bắt đầu sẫm tối, cậu bé cảm thấy mệt nên đứng dậy ra về. Đi được một lúc, cậu quay trở lại, chạy đến bên bà và ôm bà. Bà cười với cậu - một nụ cười đẹp nhất mà cậu từng được thấy.

Khi cậu bé bước vào nhà, mẹ cậu rất đỗi ngạc nhiên vì nét mặt tươi tắn hân hoan của cậu. Bà hỏi: "Hôm nay có chuyện gì mà trông con vui thế?"

Cậu trả lời: "Con đã ăn trưa với Thượng Đế mẹ à! Mẹ biết không, Người có nụ cười tuyệt nhất mà con từng thấy!"

Trong khi đó, bà lão cũng về tới nhà, khuôn mặt rạng rỡ niềm vui.

Con trai bà lấy làm ngạc nhiên trước niềm hạnh phúc rạng ngời trên gương mặt bà: "Mẹ ơi, hôm nay có chuyện gì khiến mẹ vui đến thế?"

Bà hân hoan: "Mẹ ăn bánh Twinkie trong công viên với Thượng Đế. Con biết không, Người còn bé hơn là mẹ nghĩ cơ đấy!"

- Julie A. Manhan

Gandhi's dropping shoe

As Mahatma Gandhi stepped aboard a train one day, one of his shoes slipped off and landed on the track. He was unable to retrieve it as the train was moving. To the amazement of his companions, Gandhi calmly took off his other shoe and threw it back along the track to land close to the first. Asked by a fellow passenger why he did so, Gandhi smiled. "The poor man who finds the shoe lying on the track," he replied, "will now have a pair he can use."

- Source Unknown

Chiếc giày đánh rơi của Gandhi

Có lần trong lúc vội bước lên xe lửa, Mahatma Gandhi đã đánh rơi một chiếc giày xuống đường ray và không thể nào lấy lên được vì xe lửa đã lăn bánh. Ông bèn cởi ngay chiếc giày còn lại và ném ra xa xuống đường ray, gần chỗ chiếc giày đã rớt, trước sự ngạc nhiên của những người trên xe. Một hành khách không nén được thắc mắc đã lên tiếng hỏi ông tại sao lại làm như vậy. Gandhi mỉm cười và đáp: "Khi một người nghèo nào đó tìm thấy chiếc giày thứ nhất trên đường ray thì họ cũng sẽ tìm thấy chiếc thứ hai, và như vậy họ sẽ có đủ cả đôi để mang".

- Khuyết danh

What goes around comes Around

When I was working as a disc jockey in Columbus, Ohio, I used to stop at a local hospital on my way home. I would walk into different people's rooms and read Scripture to them or talk to them. It was a way of forgetting about my problems and being thankful to God. It made a difference in the lives of those I visited. One time, it literally saved my life.

One night, I came home at about two o'clock in the morning. As I began to open my door, a man came out from behind the side of my house and said, "Are you Les Brown?"

I said "Yes, sir."

He said, "I was sent here to carry out a contract on you."

"Me? Why?" I asked.

He said, "Well, there's a promoter that's very upset about the money you cost him when you said that the entertainers who were coming to town were not the original real group."

"Are you going to do something to me?" I asked.

He said, "No - I'll tell you why. My mother was in Grant Hospital and she wrote me about how you came in one day and sat down and talked to her and read Scripture to her. She was so impressed that this morning disc jockey, who didn't know her, came in and did that. She wrote me about you when I was in the Ohio penitentiary. I was impressed with that and I've always wanted to meet you. When I heard the word out on the street that somebody wanted to knock you off," he said, "I told them about you, about thoughts of my mother and others patients in the hospital. After listening to me, they accepted to leave out everything and let you peaceful."

- Les Brown

Cho đi rồi sẽ nhận về

Khi đang làm công việc giới thiệu các ca khúc trên đài phát thanh ở Columbus, Ohio, tôi thường hay ghé vào một bệnh viện địa phương trên đường về nhà. Tôi vào các phòng bệnh để đọc Kinh Thánh cho các bệnh nhân nghe hoặc trò chuyện cùng họ. Đó thật sự là một giải pháp hữu hiệu để tôi có thể quên đi những rắc rối của mình, và cũng là cách để tôi cảm ơn Thượng Đế. Chính điều tôi làm đã mang lại nhiều biến chuyển cho các bệnh nhân mà tôi đến thăm. Và có một lần, nó cũng đã cứu mạng tôi.

Hôm đó, tôi trở về nhà lúc hai giờ sáng. Khi tôi vừa mới mở cửa, một người đàn ông chợt bước ra từ bên hông nhà tôi và hỏi: "Chị là Les Brown phải không?"

"Vâng, đúng thế!", tôi trả lời.

"Tôi đến đây gặp chị vì một thỏa thuận có liên quan đến chị!", ông ta nói.

"Liên quan đến tôi à? Tại sao cơ chứ?"

"Một nhà tài trợ đang rất tức tối vì số tiền hân đã phải chịu thiệt khi chị tuyên bố rằng nhóm nhạc đến diễn ở đây không phải là nhóm thật!"

"Vậy anh định làm gì với tôi bây giờ?", tôi hỏi.

"Không đâu!", người đàn ông phân bua. "Tôi sẽ nói cho chị nghe tại sao. Mẹ tôi đang điều trị ở bệnh viện Grant. Bà từng kể cho tôi nghe rằng chị đã đến thăm, trò chuyện và đọc Kinh Thánh cho bà nghe. Bà đã rất cảm động về một người vẫn thường giới thiệu ca khúc mỗi sáng trên đài phát thanh, người không hề biết bà là ai, mà lại đến thăm bà. Bà đã viết thư kể tôi nghe về chị khi tôi còn đang ở trại giam ở Ohio. Tôi cảm thấy vô cùng ấn tượng về những điều chị đã làm và rất muốn được gặp chị. Khi tôi tình cờ nghe được rằng có một người nào đó muốn ám hại chị, tôi đã kể lại tất cả về chị, về suy nghĩ của mẹ tôi và của những bệnh nhân trong bệnh viện. Sau khi nghe xong, họ đã đồng ý bỏ qua mọi chuyện và để cho chị được yên."

- Les Brown

Angel with a red hat

I was scared as I sat in the coffee shop. Tomorrow I would have spinal surgery. The risk was high, but my faith was strong. I prayed, "Oh, heavenly Father, in my time of trial, send me an angel."

As I looked up, preparing to leave, I saw an elderly lady walking very slowly to the register. I stood by her, admiring her flair for fashion - a bright paisley dress of red and purple, a scarf, a brooch, and a brilliant scarlet hat. I said, "Excuse me, madam. I just must say what a beautiful woman you are."

She friendly clasped my hand and said, "My child, bless you, for you see, I have an artificial arm and a plate in the other, and my leg is not my own. It takes me quite some time to get dressed. I do my best, but as years go by, people don't seem to think it matters. You've made me feel so special today. May the Lord watch over and bless you." As she walked away, she had touched my soul in such a way that I knew she could have only been the angel.

- *Tami S. Fox*

Faith is the evidence of things not seen.

- *The Bible*

Thiên thần mũ đỏ

Ngồi một mình trong quán cà phê, tôi cảm thấy rất lo sợ. Ngày mai, tôi phải trải qua một cuộc phẫu thuật cột sống. Khả năng xảy ra rủi ro là rất lớn, nhưng tôi vẫn cố bám lấy niềm tin. "Thượng Đế ơi, xin Người hãy gửi cho con một thiên thần để giúp con vượt qua thử thách ngày mai!", tôi thì thầm khẩn nguyện.

Khi ngẩng đầu nhìn lên và chuẩn bị rời khỏi quán, tôi thấy một người phụ nữ đã lớn tuổi đang chậm rãi bước đến gần quầy tính tiền. Tôi đứng cạnh bà, lòng thâm ngưỡng mộ bộ váy thời trang có hình những cánh hoa màu đỏ và tím rất trang nhã mà bà đang mặc, cả chiếc khăn quàng cổ, chiếc ghim cài và chiếc mũ màu đỏ tía nổi bật. "Xin lỗi bà, bà quả thật là một người phụ nữ xinh đẹp!", tôi buột miệng.

Bà nắm chặt tay tôi một cách thân ái và bảo: "Con gái à, ta cảm ơn con nhiều lắm. Ta có một cánh tay giả, và cả cánh tay còn lại cũng phải nẹp sắt. còn cái chân này cũng không phải thật đâu. Ta phải tốn khá nhiều thời gian để thay quần áo cơ đấy. Ta luôn cố gắng hết sức mình, nhưng lâu quá cũng thành quen rồi. Con đã khiến ta cảm thấy vui lắm. Cầu mong Thượng Đế luôn dõi theo và ban phước lành cho con!". Nhìn bà đi khỏi, tôi chợt cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhõm. Bà quả thật là một thiên thần mà Thượng Đế đã gửi đến cho tôi.

- Tami S. Fox

Bằng niềm tin, bạn có thể nhìn thấy cả những vật vô hình.

- Kinh Thánh

A small boy and a star

A small boy looked at a star
And began to weep
And the star said,
Boy why are you weeping?

And the boy said,
You are so far away
I will never be able to touch you.
And the star answered,
Boy if I were not already in your heart
You would not be able to see me.

- John Magliola

Cậu bé và ngôi sao

Cậu bé ngược mắt nhìn ngôi sao xa tít
Và bắt đầu thút thít
Ngôi sao dịu dàng hỏi nhỏ:
Kìa bạn tôi ơi, cứ sao bạn lại khóc

Cậu bé nức nở:
Sao kia ở mãi tận trời cao
Đôi tay tôi không sao với tới!
Ngôi sao xa mỉm cười đáp lại:
Nếu tôi không có trong tim bạn
Thì bạn chẳng thể nào thấy được tôi đâu!

- John Magliola

The life station

Tucked away in our subconscious is an idyllic vision. We are traveling by train - out the windows, we drink in the passing scenes of children waving at a crossing, cattle grazing on a distant hillside, row upon row of corn and wheat, flatlands and valleys, mountains and rolling hillsides and city skylines.

But uppermost in our minds is the final destination. On a certain day, we will pull into the station. Bands will be playing and flags waving. Once we get there, our dreams will come true and the pieces of our lives will fit together like a completed jigsaw puzzle. Restlessly we pace the aisles, damning the minutes - waiting, waiting, waiting for the station.

"When we reach the station, that will be it!" we cry. "When I'm 18." "When I buy a new 450 SL Mercedes Benz!" "When I put the last kid through college." "When I have paid off the mortgage!" "When I get a promotion." "When I reach retirement, I shall live happily ever after!"

Sooner or later, we realize there is no station, no one place to arrive. The true joy of life is the trip. The station is only a dream. It constantly outdistances us.

"Relish the moment" is a good motto, especially when coupled with Psalm 118:24: "This is the day which the Lord hath made; we will rejoice and be glad in it." It isn't the burdens of today that drive men mad. It is the regrets over yesterday and the fear of tomorrow. Regret and fear are twin thieves who rob us of today.

So stop pacing the aisles and counting the miles. Instead, climb more mountains, eat more ice cream, go barefoot more often, swim more rivers, watch more sunsets, laugh more, cry less. Life must be lived as we go along. The station will come soon enough.

- Robert J. Hastings

Never regret yesterday, life is in you today and you will make your tomorrow.

Sân ga cuộc đời

Ăn sâu trong tiềm thức của chúng ta là một khung cảnh đồng quê. Chúng ta đang đi bằng tàu lửa - và chúng ta đang say sưa với những phong cảnh thoáng qua bên ngoài khung cửa sổ kia - lũ trẻ đang vẫy tay chào trên những ngã đường vắt ngang đường ray, đàn gia súc nhón nhơ gặm cỏ dưới chân đồi, những hàng bắp, lúa mì thẳng tắp nối đuôi nhau, những bình nguyên bằng phẳng, những thung lũng, ngọn núi chập chùng, những sườn đồi thoải thoải và những làng mạc thấp thoáng trên nền trời xa xa.

Nhưng trên hết trong tâm trí chúng ta là đích đến cuối cùng. Vào một ngày nào đó, chúng ta sẽ đến sân ga. Những dàn nhạc sẽ nổi lên, rừng cờ hoa vẫy chào. Khi đã đến nơi, mọi giấc mơ của chúng ta sẽ trở thành sự thật, và mọi phần của cuộc sống trở nên khít chặt như một bức tranh ghép hình hoàn hảo. Cảm giác ấy khiến chúng ta cảm thấy bồn chồn, chúng ta đi đi lại lại dọc lối đi, đếm từng phút - chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi để đến được nhà ga.

"Khi chúng ta đến ga, thì thật hạnh phúc biết bao!" chúng ta kêu lên và chột nghĩ. "Khi tôi 18." "Khi tôi mua một chiếc Mercedes Benz 450 SL!" "Khi tôi gửi đứa con út vào đại học." "Khi tôi trả hết nợ nần!" "Khi tôi được thăng chức." "Khi tôi về hưu, tôi sẽ sống một cuộc sống thật an nhàn, hạnh phúc!"

Không sớm thì muộn, chúng ta sẽ nhận ra rằng chẳng có lấy một nhà ga nào, chẳng có một nơi chốn nào để đến. Niềm vui đích thực của cuộc sống nằm trên từng chặng đường của một cuộc hành trình. Nhà ga, đó chỉ là một giấc mơ. Nó luôn luôn vượt xa khỏi chúng ta.

"Hãy tận hưởng từng phút giây hiện tại này!" quả là một lời khuyên đúng đắn, nhất là khi kết hợp với đoạn Kinh thánh: "Đây là một ngày mà Thượng Đế đã tạo ra. Chúng ta sẽ vui mừng và hân hoan trong ngày này!". Chẳng phải chính những gánh nặng của ngày hôm nay khiến chúng ta mỗi mệt? Không, đó chính là những hối tiếc của ngày hôm qua và nỗi sợ hãi về ngày mai. Sự hối tiếc và những nỗi sợ hãi là những tên trộm song hành đánh cắp ngày hôm nay của chúng ta.

Vì thế, hãy ngừng đi lại dọc lối đi và nhắm đếm từng dặm đường. Thay vào đó, hãy cứ trèo thêm lên những ngọn núi cao, hãy ăn thật nhiều kem cho thỏa thích, hãy đi chân trần thường xuyên, hãy thoải mái thả mình trong dòng nước mát lạnh của các con sông, hãy dành thời gian ngắm hoàng hôn xuống, hãy cười nhiều lên và khóc ít lại. Cuộc sống là một hành trình mà chúng ta đang đi. Và rồi chúng ta cũng sẽ mau chóng đến được ga thôi.

- Robert J. Hastings

Đừng bao giờ nuôi tiếc quá khứ, cuộc sống đích thực của bạn là vào ngày hôm nay và bạn sẽ tạo dựng tương lai cho mình.

- L. Ron Hubbard

Just as the wave cannot exist for itself, but must always participate in the swell of the ocean, so we can never experience life by ourselves, but must always share the experience of life that takes place all around us.

- Albert Schweitzer

Một ngọn sóng không thể tồn tại một mình, mà luôn phải hòa mình vào những con sóng lớn của đại dương. Chúng ta cũng không thể tự mình trải nghiệm cuộc sống, mà phải chia sẻ những kinh nghiệm của cuộc sống diễn ra xung quanh mình.

- Albert Schweitzer

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com